mavi

IRMAK OKULLARI GAZETECİLİK KULÜBÜ YAYINIDIR • SAYI 10 • HAZİRAN 2016

ANILAR
DÜŞÜNCELER SÖZLEŞİNCE
GEÇMİŞE YOLCULUK
OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

"Eğitimde fark, IRMAK"

IRMAK OKULLARI

İÇİNDEKİLER

Sayı : 10
Yayın Tarihi: Haziran 2016

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına
Nazan FETTAHOĞLU
Kurumlar Koordinatörü
Metin YOLERİ
Okul Müdürü

Yayın Kurulu
Serap GÖKCAN KUTLU
Gamze KALE

Editör
Nil BOZDOĞAN

Kapak Tasarım
Sedef ULUĞ

Dergi Tasarım
Serap GÖKCAN KUTLU
Fatih KAYA
Sedef ULUĞ

Redaksiyon
Serap GÖKCAN KUTLU
Gamze KALE
TÜRKÇE-EDEBİYAT BÖLÜMÜ

İçindekiler	.....	1
Editörden	.....	2
Başarılı Olmak	.....	3
Atasözünden Yola Çıktık	.....	4
Anılar	.....	5
Çocuk ve Açlık	.....	6-7
Düşünceler Sözleşince	.....	8-11
Nokta	.....	12-13
Oyuncaklar Dile Geldi	.....	14-25
Oyuncak Hastanesi	.....	26
Doğadan İnsanlığa Mektup	.....	27
Son Kara Kedi	.....	28-29
Kuş Ve Çocuk	.....	30
Memleket Özlemi	.....	31
Ben İstanbulum	.....	32
İki Hidrojen Bir Oksijen	.....	33
Gılgamış Destanı	.....	34
Destandan Şarkıya	.....	35
Geçmişe Yolculuk	.....	36
Güneşe Çarpan Kırlangıç	.....	37
Resimden Şiire	.....	38
Özlü Sözlerden Yazıya	.....	39
Velilerimiz Yazıyor	.....	40
Suyun Verdiği Ders	.....	41
Şaka	.....	42-43
Korku	.....	44
Masal	.....	45
Yalnızlık Algısı	.....	46
Atatürk'e Mektup	.....	47
We Wrote These	.....	48
Places We've Been	.....	49-60
Strange Laws	.....	61
There's A Boy In The Girls	.....	62
Almanca	.....	63
Fransızca	.....	64
İspanyolca	.....	65-67
Ülkemaket	.....	68

EDİTÖRDEN

Değerli Mavi Dergisi Okurları,

Yeni bir sayıda sizlerle birlikte olmanın ve yoğun bir öğrenim dönemini başarıyla bitirmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Bu dönemde de sevgili öğretmenlerimiz ve ailelerimizin destekleriyle bilgiyle donandık, kültür-sanatla, sporla iç içe olmanın mutluluğunu yaşadık. Sizlere sonsuz teşekkürler.

BAHAR

Kıştan çıkan doğanın uyanışı… Doğanın bu uyanışının bizde yarattığı enerjiyle Irmaklı öğrenciler olarak okulumuzda pek çok etkinlik gerçekleştirdik. Cuma günleri bayrak töreni öncesi müzik öğretmenlerimiz eşliğinde arkadaşlarımızın verdiği kısa konserlerle yeteneklerimizi sergiledik.

Ata'mızın bizlere emanet ettiği 18 Mart Çanakkale Zaferi, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı gibi bayramlarımızı coşkuyla kutladık.

16-20 Mart tarihleri arasında Yabancı Diller Bölümü, Cambridge Bilim Festivali'ne katılmak üzere İngiltere' ye bir gezi düzenledi. Bu gezi, hem İngilizcemizi pekiştirmek hem de farklı bir ülke tanımak adına eğitici bir etkinlik oldu. 18 Mart'ta okulumuzdaki öğretmen ve öğrencilerin katılımıyla kurulan tiyatro grubumuz, "Çanakkale Geçilmez" adlı tiyatro oyunu başarıyla sergiledi ve oyun izleyicilerin büyük beğenisini topladı.

Her alanda olduğu gibi kültür ve sanat alanında da önemli konuklarımız oldu. 14 Nisan'da Kültür Merkezi'mizde piyanist Fazıl Say öğrencilerle buluştu. Gündüz öğrencilere, akşam da Irmak velilerine güzel bir konser verdi. Keyifle izlediğimiz bu konser, enstrüman çalmaya yeni başlayan bizlere de güzel bir örnek oldu.

Irmaklı velileri bizleri yalnız bırakmadı. 20 Nisan'da yapılan"International Day Etkinliği" ile on dört farklı ülkeyi tanıma fırsatı verdiler bizlere. Irmak Okul Aile Birliği'nin düzenlediği etkinliklerle diğer okullardaki öğrencilere; kırtasiye malzemesi, giysi, kitap yardımında bulunarak Irmak Okullarının paylaşımcı ruhunu bir kez daha ortaya koydular.

4. Irmak Bienali "Oyun ve Oyuncaklar" temasıyla 5-31 Mayıs tarihleri arasında, çeşitli etkinliklerle gerçekleştirildi. Bu tema, çeşitli oyuncakların tasarlanması sürecinde, yaratıcılığımızın ve hayal gücümüzün artmasında bizlere büyük katkı sağladı. Burada yazamadığım o kadar çok etkinlik yaşadık ki… Spor şenlikleri, kamplar, seminerler, söyleşiler, kitap günleri…

Bu yıl da "İyi ki Irmaklıyım ve Irmaklı olmaya devam edeceğim." dedim kendime.

HEPİNİZE İYİ TATİLLER!

Nil BOZDOĞAN 6C

"BAŞARILI OLMAK" ÜZERİNE

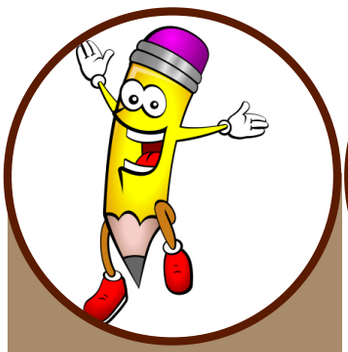

HAYATTA BAŞARILI OLMANIN ŞARTLARI

İnsanlar hayatta başarılı olmak ister ancak başarılı olmanın da şartları vardır. Bu şartların en büyüğü çalışmaktır. İnsanlar ne kadar zeki ve ne kadar güçlü olsalar bile emek harcamadıkları hiçbir işte başarı elde edemezler. İnsanın her yaşta çalışması gerekir. Hani bir atasözü vardır :"Emek olmadan yemek olmaz." Gerçekten bu atasözü bu konuyla ilgili durumu ne güzel özetlemiştir. Başarı ancak emekle kazanılabilir.

Burak METİN 5B

BAŞARIYI YAKALAMAK

Başarı aslında zor elde edilen bir şey değildir. Onu elde etmenin yolları vardır. Bu yolların hepsi aynı noktaya varır. Bu yollardan bence en önemlisi planlı ve düzenli çalışmaktır. Planlı çalışırsak zamanı daha verimli hale getiririz.

Bundan sonraki yol ise insanın hangi engellerle karşılaşırsa karşılaşsın kendine güven duygusuna sahip olmasıdır. Güven, insanın mazotu gibidir.

Diğer önemli yol ise, emek vermektir. Bir işe emek verirsek başarının anahtarını çevirmiş oluruz. Emek verdiğimiz zaman yapamayacağımız şey neredeyse yoktur.

Ben başarıyı elde edilen güzel bir bitkiye benzetiyorum. Bitkiyi düzenli sular, emek verirseniz o da size yaprağıyla cevap verir.

Efe Mert GÜCÜKOĞLU 5B

BAŞARILI OLMA YOLUNDA AÇILAN KAPILAR

Hayatta başarılı olmak için birçok yol izlenmesi gerekmektedir. Her insan başarısını kovalamak ve sonunda takdir edilmek için çaba gösterir.

Başarılı olmak için düzenli ve planlı olunması gerekir. Ayrıca her zaman hazırlıklı olan insan, daha başarılı olacaktır. İşini şansa bırakan insansa başarılı olamayacaktır. Bir söz vardır: "Başarılı olmanın bir sebebi vardır, başarısızlığın bin bir sebebi vardır."

Sizlere belki çok gibi görünebilir ama başarılı olmanın tek bir yolu vardır: ÇALIŞMAK

Övgü ARSLAN 5B

BAŞARILI OLMANIN ŞARTLARI

Başarı ne demektir? Çok çalışmak mı, hayattaki yerimiz mi, insanların gözündeki yerimiz mi? Yoksa bunların hepsi ya da hiçbiri mi? Başarı bunların hepsini kapsar. Başarılı olmak istiyorsak çok çalışmalıyız. Çünkü çok çalışarak aklımızı kullanırız, yeteneklerimizi ortaya koyarız. Aslında başarı hayattaki yerimizdir. Ya yüksekteyizdir ya da alçak da. Bunu da biz belirleriz.

Ben başarılı olmak isterim. Başarılı olmak için de çok çalışırım, sorumluluklarımı yerine getiririm. Başarılı olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım. Karşılığını da alırım. Başarı deyince aklıma dünyanın en ünlü ve en iyi basketbolcu Micheal Jordan gelir. Onu başarı öyküsü kafama kazınmıştır.

Yapabileceğine inanıp kendine güvenirsen başarının kapıları ardına kadar açılır.

Irmak Su ŞEKERKIRAN 5B

ATASÖZÜNDEN YOLA ÇIKTIK...

PAÇA ISLANMADAN BALIK TUTULMAZ

Merhaba benim adım Zeynep. 10 yaşındayım. 5.sınıfa gidiyorum. Geçen gün babama yardım ediyordum. Bu arada, babam marangoz. Tahta kesiyordu. Ben de ona: "Bir tane vida çakayım mı?" diye sordum. Anlatmaya başladı:

"Kızım bak bir işi, emek vererek yapacaksın. Emek sarf etmeden yapılan iş, sonrasında karşına bir engel gibi çıkar. Emek vereceksin ki daha güzel günler seni bekleyecek, daha güzel işler çıkaracaksın. Babamın anlattıkları derste öğrendiğim atasözünü anımsattı bana. Ne demiş atalarımız: "Paça ıslanmadan balık tutulmaz."

Rüzgâr SİNDEL 5A

EMEĞİN KARŞILIĞI

Bir cumartesi günü anneme:"Sitemize yapılan halı sahada top oynayabilir miyim?" diye sordum. Annem izin verince sevinçten havalara uçtum çünkü tüm ödevlerimi bitirmiştim. O aralar bilgisayarda oyun oynama yasağı vardı. Formamı giyindim ve halı sahaya gittim.

En yakın arkadaşım Mert sahadaydı ve çok iyi futbol oynuyordu. Takımları oluşturduk. Çok heyecanlı bir maçın ortasında buldum kendimi. Maçı biz kazanmıştık. Sahadan çıkarken formamın çamur içinde olduğunu gördüm ve o an annemin yüzü geldi gözümün önüne. Annemin bana çok kızacağını adım gibi biliyordum.

Yanılmamışım. Annem sadece üzerimle ilgili birkaç sert soru sordu. Ben de çok mutlu olduğumu, takıma iki tane gol kazandırdığımı söyleyince annemin yüzünü hoş bir gülümseme kapladı: "Paça ıslanmadan balık tutulmaz."

Oltun Erim ÖZAVCI 5A

ARABA HAYALİ

Çocukken bir tek hayalim vardı: bir araba tasarlamak. Odamda bir sürü araba çizimi vardı. Şöyle kendi tasarladığım, üstünde markanın olduğu spor bir araba olsa, fena mı olurdu?" diye düşünüyordum.

Diğer erkek çocuklarının tek merakı var, o da futbol. Yok efendim, futbol en güzel şeymiş! Neyse ki biraz da arabalara meraklı çocuk vardı da onlarla vakit geçirmeye başladım.

Aradan birkaç ay geçti; kendi başıma çalışırken daha verimsiz olduğumu, arkadaşlarımla çalışırken de daha verimli olduğumu fark ettim. Bunu arkadaşlarımdan biriyle paylaşınca, hiç aklımdan çıkmayacak bir atasözü söyledi:

"Yalnız taş duvar olmaz."

Batu Alp GÜRSOY 5A

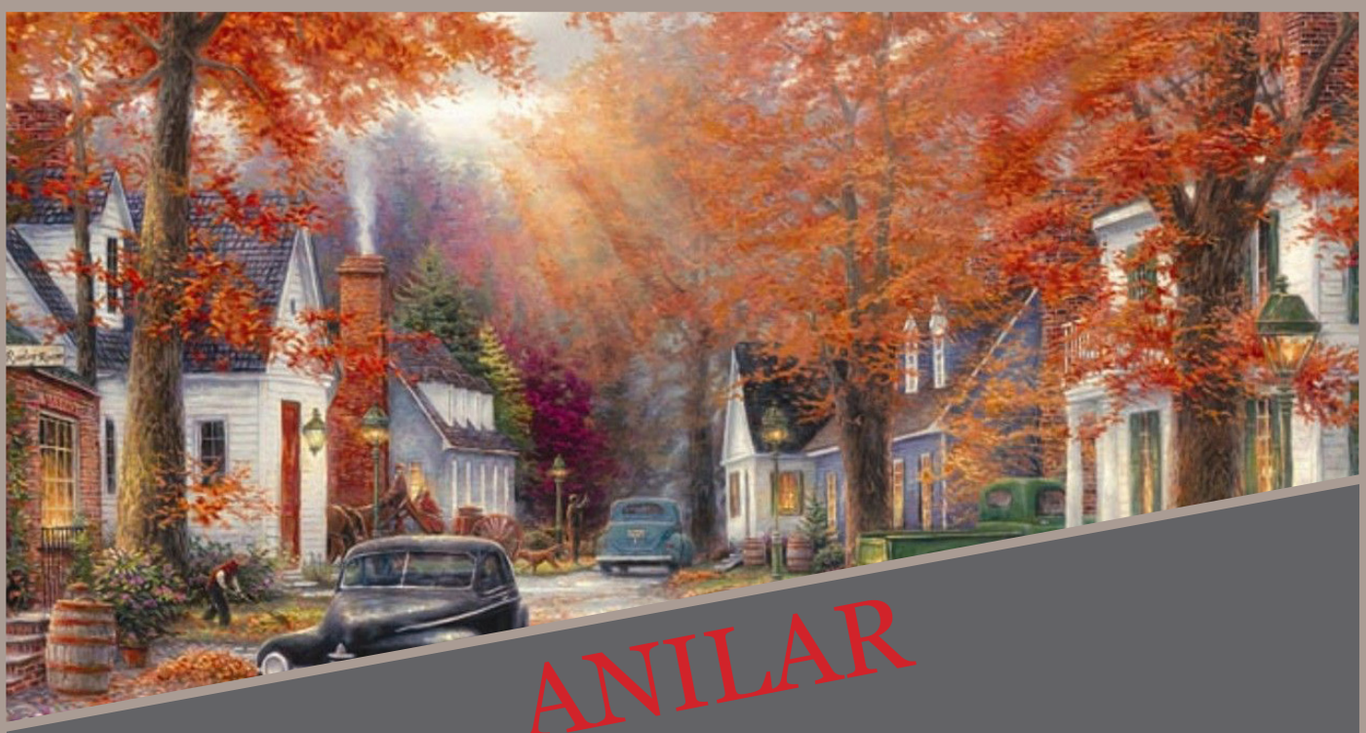

ANILAR

ANNEANNEM

Her zamanki gibi bir gündü diyemeyeceğim. Çünkü hayatımda yaşadığım en komik olayı bugün yaşamıştım.

Daha ehliyetimi almamıştım. Ama nasıl olduysa mahallemizin bakkalını ikna edip arabasını alabilmeyi başarmıştım. Çok da güzel bir arabası vardı. Trafik deneyimim hiç ama hiç yoktu. Arabayı daha mahalleden çıkarırken çarpmıştım. Ama olsun, küçük bir sıyrıktı. Her neyse, hiç arkama bakmadan sürmeye devam ettim. Ana yola çıktığımda sol tarafta bir araba park halinde duruyordu. Yanlışlıkla arabaya hızlıca vurdum. Kullandığım arabanın eğilen bölümü, tekerleğe değdiği için yola çok zor devam edebildim. Kendimi zar zor araba servisine atabildim. Arabanın hasar gören bölümlerini boyatmaya karar verdim. Arabayı bu hale getirdiğim için çok üzülmüştüm. Çok da güzel bir arabaydı. Hem de ördek yeşiliydi. Araba servisinde ördek yeşili bir renk olmadığı için arabayı ''koyu yeşile'' boyatmak zorunda kalmıştım. Arabanın işi bitince yine yola çıkmak zorunda kalmıştım. Bu sefer de yolda duran bir motora hızlıca çarptım. Bu nedenle motor yere devrildi ve benzini yere aktı. Ama ben ısrarlı bir şekilde yola devam ediyordum. Tam bir yokuş çıkacaktık ki maalesef çıkamadık. Annem de biraz topluydu ve yanımdaydı. Arabanın çıkamamasını annemin toplu olmasına bağlamıştım. Tam o sırada karşıdan bir PTT aracı geçiyordu. Onu durdurdum. Şoförü yanıma çağırıp arabanın neden yokuş yukarı çıkmadığını sordum. O da arabaya baktıktan sonra vitesin 1 'de olması gerekirken 3'te kullandığımı söyledi. Artık dönüş yoluna gelmiştim. Bakkala arabayı verdim. Bana bayağı kızmıştı fakat yapacak bir şey yoktu.

Bu anıyı hatırladıkça her zaman gülümserim. Bu araba konusunda kötü bir deneyim olmuştu.

Beyza BAKIRCIOĞLU 6C

BABAMIN BİR ANISI

Ben üç yaşındayken Ankara'da oturuyorduk. Bir gün anneannem ile birlikte çarşıda geziyorduk. Hiç yanından ayrılmaz ve elini de bırakmazdım. Bir dükkândan alışveriş yaptı ve satıcıya para verebilmek için bir an elimi bırakmak zorunda kaldı.

Ben de dükkânların camekânlarına bakmaya daldım ve yürümeye başladım. Biraz sonra köşedeki dükkânın yanından caddeye çıktım. Arkamı döndüğümde anneannem yoktu, korku ile ağlamaya başladım. O zamanlar insanlar bir başkaydı. Bir amca beni öyle görünce neyim olduğunu sordu, ona "Anneannem kayboldu." dedim.

Eskiden caddelerde ve ana meydanlarda, iki polisin oturabileceği, bir masanın olduğu, polislerin çevrelerini görebildiği polis noktaları vardı. Beni bulan amca elimden tuttuğu gibi Kızılay meydanında bulunan polis noktasına beni teslim etti.

Polisler soruyor: "Baban kim, annen kim, ne iş yapıyorlar, nasıl kayboldun?"… Bu arada polisler beni, dışarıdan geçenler görsün diye masanın üstüne oturttular. Bana simit ve gazoz ısmarladılar. Ben de bir yandan simidi yerken bir yandan da onlara annemin, babamın kim olduğunu anlatmaya çalışıyordum. O zamanlar araba çok az, demek ki benim ilgimi çekmiş ki polislere "Benim annem önünde çok araba olan bankada çalışıyor." dedim. Bankanın adını sordular, "Bilmiyorum." dedim.

Annem Ziraat Bankası Genel Müdürlükte çalışıyor, bankanın önünde çok büyük bir otopark var. Polisler hemen anlamışlar ve Ziraat Bankasını aramışlar, anneme ulaşmışlar. Annem de hemen bir taksiye atlamış ve yola çıkmış. Ama annem gelmeden biraz önce karşıdan ağlayarak gelen anneannemi gördüm ve o da beni gördü. Polisler anneannemi oturttular ve sakinleşmesi için bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı ki annem de geldi.

O günden sonra bir daha el bırakmadım…

Dilan KARAASLAN 6B

Merhaba arkadaşlar. Ben yazıma Afrikalı bir çocuğun mektubundan kısa bir alıntıyla başlamak istiyorum.

ÇOCUK VE AÇLIK

Merhaba, ben Afrikalı çocuk.
5 yaşındaki kardeşimi kaybettim geçen gün.
Aslında binlerce insan kaybetti,
Kimi annesini, kimi abisini…
Sizler, her gün yeni bir şarkıyla büyürken
Ben, açlık çığlıklarına eşlik ediyorum.
Tatlı uykunuza farklı masallarla dalarken
Benim masalımın adı hep aynı.
"Açlık!"
Burada zaman kavramı yemek dağıtıldığı andan ibaret.
Bulduğum bir poşetle yemek almaya gidiyorum ve
Yemeğim bittiğinde, benim için gün de bitiyor.
Uyuyarak açlığımı hissetmemeye çalışıyorum.
…..

Dünyada açlık sorunu olduğunu biliyoruz. Açlıktan kaynaklanan hastalıklar ve ölümlerin boyutu ise acilen yardım için harekete geçilmesi gerektiğini gösteriyor.

4 çocuktan biri yetersiz besleniyor. Saatte 300, yılda yaklaşık 2 milyon çocuk açlıktan ölüyor. Sadece rakam olarak algılanabilir ancak, bu istatistikler gerçek. İngiliz "Save The Children" adlı insani yardım kuruluşunun hazırladığı "2011 Dünya Açlık Endeksi Raporun"da çarpıcı tespitler var.

Rapor, dünyada açlığa karşı mücadele edilmesine rağmen, çocuklarda kronik yetersiz beslenmenin, hala büyük ölçüde görmezden gelindiğini gösteriyor. Gelecek 15 yılda yaklaşık yarım milyar çocuk açlık nedeniyle, kalıcı hasar riskiyle karşı karşıya. Rapor çocukların yetersiz yanlış beslenme oranlarına dikkat çekiyor, "İki yaşından sonra, bunun etkilerini geri çevirmek neredeyse imkânsız." diyor. Son 20 yılda, küresel açlık endeksinde düşüş olsa da özellikle Afrika'daki bazı ülkelerde çocukların beslenme durumu 1990'lara göre daha kötü. O ülkeler, Kongo, Burundi, Komoros, Swaziland ve Fildişi Sahili... Asya'dan da Kuzey Kore'deki çocuklar yarı aç.

Afrika'da her beş çocuktan ikisi açlık nedeniyle yeterince gelişemiyor. Bu kıta çapında 60 milyon çocuk demek... Raporda, son 60 yılın en büyük kıtlığını yaşayan Somali de var. Somali'deki krizde 50 ile 100 bin arasında insanın açlıktan öldüğü belirtiliyor, "Bunların çoğu çocuktu" deniliyor. Save The Children, "Eğer önlem alınmazsa 2025 yılına kadar 450 milyon çocuk açlıktan etkilenecek" diyor. Raporda, Türkiye de yer almış durumda. Türkiye, Malezya, Meksika ve Kuveyt ile birlikte açlığa karşı büyük bir aşama kaydeden ülkeler arasında. Türkiye, açlık endeksi 5'in altında, yani "düşük" olan ülkeler kategorisinde bulunuyor.

İlginç bir istatistikî bilgiyi de sizlerle paylaşmak istiyorum. Dünyada en zengin üç kişinin toplam varlığı, en fakir 48 ülkenin toplam gayri safi hâsılasından daha büyük! Birleşmiş Milletlerin yapmış olduğu çalışmalarda; dünyada temel yiyecek, su, eğitim ve sağlık ihtiyaçlarını karşılamak için en zengin 225 kişinin toplam varlıklarının yüzde 4'ünün yeterli olabileceği, temel sağlık ve yiyecek ihtiyaçlarını karşılamak için 13 milyar doların gerektiği, bu miktarın ise ABD ve AB'de bir yılda yapılan parfüm harcamalarına eşit olduğu hesaplanmıştır.

Günümüzde, milyarlarca insan açlık ve yoksullukla mücadele ederken, 1. 2 milyar insan ise aşırı beslenmenin neden olduğu aşırı şişmanlık (obezite) sorunları ile mücadele etmektedir.

Yine bir başka ilginç rakam ise dünyamızda 1 milyarın üzerinde insan günlük 1 doların altında bir para ile temel ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken ABD de büyük baş hayvanlar için devletin çiftçilere ödediği destekleme primi 2. 5 dolardır. UNICEF 2008 Çocuk Durum Raporu'na göre, gıda yoksulu ülkelerde her yıl 1000 çocuktan, 119'u beşinci yaş gününü göremeden yaşamını yitiriyor. Rapora göre, çocuk ölüm oranlarında birinci sırada yer alan Siera Leone'da, her yıl beş yaş altındaki 1000 çocuktan 282'si, diğer bir deyişle dört çocuktan biri hayatını kaybetmektedir.

Sizler bizler için özel olarak hazırlanmış bir "Çocuk Hakları Sözleşmesi" olduğunu biliyorsunuz. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından 20 Kasım 1989 tarihinde kabul edilen çocuk hakları sözleşmesinin 24. maddesine göre üye devletlere temel sağlık hizmetleri çerçevesinde ve başka olanakların yanı sıra, besleyici yiyecekler ve temiz içme suyu sağlanmasıyla hastalık ve yetersiz beslenmeye karşı mücadele edilmesi görev ve sorumluluğu yüklenmiştir. Demek ki biz çocukların en doğal haklarından biri de bu. Birçok hakkımızın elimizden alınması gibi, bu da göz ardı edilen, haberlere malzeme yapılsa çeşitli platformlarda gündeme gelse bile çözüm sürecinde tıkanan bir konu. Aç çocuklara üzülüyoruz. Fakat hala önümüze konan yemeklere burun kıvırıyor, tabaklarımızı doldurup doldurup bir o kadarını çöpe atıyor ve durmadan tüketiyoruz.

Beslenmenin bir çocuğun hem fiziksel hem zihinsel hem de psikolojik gelişimi açısından önemi çok büyük. Nitekim, beslenme bozuklukları, vücut direncini azaltarak özellikle enfeksiyon hastalıklarının ağır seyretmesine, hatta öldürücü olmasına neden olmaktadır. Beslenme yetersizliğinin erken çocukluk döneminde başlayarak kronikleşmesi hem boy kısalığına yol açmakta hem de beyin gelişimini olumsuz yönde etkileyerek okul yıllarında öğrenme güçlüklerine ve davranış bozuklarına zemin hazırlamaktadır.

Yazımı dünyada açlıkla burun buruna yaşayan Afrikalı bir çocuğun mektubu ile açmıştım. Bir Kızılderili sözüyle kapatmak istiyorum:

"Beyaz adam annesi olan toprağa ve kardeşi olan gökyüzüne, alıp satılacak, işlenecek, yağmalanacak bir şey gözüyle bakar. Onun bu ihtirasıdır ki toprakları çölleştirecek ve her şeyi yiyip bitirecektir. Beyaz adamın kurduğu kentlerde, bir çiçeğin taç yapraklarının açarken çıkardığı tatlı sesler, bir kelebeğin kanat çırpışları duyulamaz. Son ırmak kuruduğunda son ağaç yok olduğunda son balık öldüğünde; beyaz adam paranın yenilemeyen bir şey olduğunu anlayacak. "

Tan TÜMAY 8A

DÜŞÜNCELER SÖZLEŞİNCE

İYİ DÜŞÜNMEK

Düşünmek insanlara özgü bir şeydir. Ama iyi ve düzgün düşünmeden yaptığımız şeyler bize sonradan kötü bir şekilde dönebilir. İyi düşünmeden verdiğimiz cevaplar başımızı derde sokabilir. İnsanlar genellikle iyi ve düzgün düşünmeden sorar ve bu soruları yanıtlar. Bu nedenle soran da cevaplayan da doğru soru soramayıp doğru yanıt veremez. Bazı insanlar hızlı ve düşünmeden konuşmanın bir marifet olduğunu sanır.

Ben size şimdi de kendimden örnek vereyim. Ben iyi düşünen ama hızlı cevap veren biriyimdir. Genellikle de hızlı cevap vermeye çalışırken düşüncelerimi yanlış aktarır ve bazen de düşündüklerimi unuturum. Ama bir yerden sonra da insanların beni anlayamadıklarını anlarım ve iyi düşünmeden cevap veririm. Aslında bu da yanlıştır. Ben de yavaş ve anlaşılır konuşmam gerektiğini biliyorum. Yani hem iyi düşünerek hem de güzel konuşarak sorunlarımızı ve istediklerimizi insanlara açıklayabiliriz.

Yani burada anlattıklarımın özeti, iyi düşünmek çok önemli bir şeydir ve iyi düşünmeden aldığımız kararlar başımıza kötü işler açabilir. Bu anlattıklarım için atalarımız "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker." demiştir.

Dilan KARAASLAN 6A

DÜŞÜNCELER SÖZLEŞİNCE

DÜŞÜN!

"Dünyadaki tüm anlaşmazlıklar, savaşlar, çatışmalar, özürler hep düşünmeden hareket etmekten kaynaklanır." der ünlü bir yazar. Gerçekten de öyledir. İnsanlar durup düşünmeden hareket ederler bazı şeyler yaparlar. Yakınlarındakileri ve sevenleri küstürürler, üzerler. Sonucunda kendileri de üzülür ve yorulurlar.

Bu düşünmeden yapılan hareketler hem bizi hem de etrafımızdakileri üzer. Bazen düşünmeden söylediğimiz bir söz, bazen de bir şeyi unutmamız, düşünmeden hareket etmeye örnek olarak gösterilebilir. Ya da evden düşünmeden çıkar ve anahtarımızı unutursak eve geri döndüğümüzde çilingiri aramalı ve kapımızı açtırmak için beklemeliyiz. Bu da yorucu ve uzun bir iştir. Düşünmeden hareket etmek tüm kötü hareketleri tetiklediği gibi bizi de yorar. Ödevimiz olup olmadığını düşünmeden oyun oynamak ve ödevimizi yapmamak, düşünmeden yapılan davranışlara örnektir. Bunun sonucunda eve geri dönmek, boşu boşuna yorulmak zorunda kalırız. Hem yorulur hem zarar görürüz. Sonunda pişman oluruz. Hareketlerimizi yapmadan önce düşünmek bunun için çok önemlidir.

Kısacası düşünmeden hareket etmek hem size hem de sevdiklerinizi zarar verir. Tam da atalarımızın söyledikleri gibi "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker". Unutmayın düşünmek çok önemlidir.

Doğa BACINOĞLU 6B

DÜŞÜNCELER SÖZLEŞİNCE

DÜŞÜNMEK

Çok hata yapanlar genellikle düşünmeden konuşup hareket edenlerdir. İnsanlarda düşünmeden konuşmak alışkanlık haline geldiğinde diğer insanları daha çok incitirler çünkü düşünmeden söylediğimiz şey karşımızdaki insanın hassas noktası olabilir. Bu yaptığımız şey karşımızdaki bizi affetsin ya da affetmesin bizi bir süre boyunca düşündürür ve üzer.
İnsan düşünmeden konuştuğunda veya hareket ettiğinde karşısındakinin sevmediği bir şey söyleyebilir ya da yapabilir. Bunu önlemek için düşünmeden bir şey yapmamalıyız. Her hareketimizi düşünerek yapma alışkanlığı kazanmalıyız.

Bu,düşünmeden bir şey yaparak karşımızdakini üzmemizi en aza indirir. Eğer karşımızdakiyle konuşurken ne dediğimize dikkat etmezsek bu bizi de üzer ve pişmanlık duyarız. Bir örnek vermek gerekirse ben küçükken bir arkadaşımla konuşuyordum. Ona babasıyla ilgili bir soru sordum, hemen sonra da babasının o bebekken öldüğünü hatırladım. Onu çok üzmüştüm. Özür dilememe rağmen hâlâ o soruyu sorduğum için pişmanım. Keşke daha çok düşünerek sorsaydım, diyorum. Bir kesesinde arkadaşım bana şaka yapıyordu ve yanlışlıkla canımı acıtmıştı. Onu affettim ama o buna çok üzülüyordu.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Düşünmeden yaptığımız şeyler bizi ve çevremizdekileri etkiler. Kimse bizimle arkadaş olmak istemeyebilir.
Düşünmeden konuşmamalı, hareket etmemeliyiz. Bu bizi ve etrafımızdaki herkesi üzer. Her şeyi düşünerek söylemeli ve yapmalıyız. Atalarımızın da dediği gibi "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker."

Güneş ÖZEN 6B

DÜŞÜNCELER SÖZLEŞİNCE

YAPILMASI GEREKEN İŞLER

Bir işi doğru yapmak, dikkatli olmak her açıdan önemlidir. Düzgün yapmadığınız görev, unuttuğunuz bir sorumluluğunuz ileride sizin başınıza dert açar. Sizin yorulmanıza ve zaman kaybetmenize neden olur.

Örneğin, evden projenizi almadan çıktınız ve evde kimse yok. Eve yeniden girmek için anne veya babanızdan gidip anahtarı almanız gerekiyor. Bunu yapamama durumunda ise okulda kalıp kütüphaneye çıkmanız gerekir ve teneffüsünüzden olursunuz.

Anahtarı almak isterseniz de okula geç kalırsınız.. Umursamadan yaptığımız ve dikkat etmediğimiz en küçük ayrıntılar bile bizi katlanmamız gereken ve istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda bırakır. Düşünmeden hareket edersek de sonuçları kötü olur. Başka bir örnek verirsek düşünelim ki arkadaşınızın bir eşyasını aldınız, o eşyayı başka bir yere götürdünüz ve orada bıraktınız. Arkadaşınız eşyasını istedi ve siz geri vermediniz. Gidip o eşyayı arayıp bulmanız ve ona getirmeniz gerekir. Yani akılsızlığınızın cezasını çekersiniz.

Sonuç olarak akılsızca, umursamayarak yaptığınız işlerin cezasını siz çekersiniz. Düşünmeden hareket etmemeliyiz. "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker."

Sedef YURDAKUL 6B

NOKTA

Gideceğiniz bir yer varsa, varacağınız bir nokta da vardır. Oysa bu hikâye böyle başlamıyor…

Soğuk, pençesine aldığı küçük kızı sarmalıyordu. Şahsen rüzgâr kızın yırtık kıyafetlerini delmeyi ve aralarından küçük kızı gıdıklamayı severdi. Bundan hiç de hoşnut olamayan küçük kız, rüzgârla dalga geçiyor, alay ediyor, rüzgârı iteklemeye çalışıyordu. Rüzgâr ve soğuğun arkadaşlığı da böyle başlamıştı zaten, ya da hayal gücü küçük kızı eğlendirmeyi seviyordu. Soğuğa gülümsemesinin başka bir nedeni yoktu, yeni bir arkadaşlığın filizinde bir tohum olmuştu. Gülümseyerek yürümeye devam etti.

Elleri, eldivenlerin yırtık parmaklarından sıyrılıyordu. Ellerini cebine koyarak devam etmeye karar verdi. Soğuğun güzel, delici bakışları altında dilini çıkardı. Bir tutam çocukluğun yanında, soğuğu sinir etmek hoşuna gidiyordu, parmakları üşümesindi.

Gidecek bir yolu olmayan biri için bitmek bilmeyen yollar sonsuz bir hayal dünyasıydı. Özellikle küçük kızın hayal gücü bu yolları çok severdi, sıcak evinin yollarında kaybolmak onun için vazgeçilmezdi. Ne kadar söylese de küçük kızı dinlemiyor, hep kendi bildiğini yapıyordu. Annesinden sürekli azar işitmesi de bu yüzdendi. Fakat kız bu küçük kayboluşları severdi, rüzgâr ve soğuk arkadaşları olur, ağaçlar hayalet. Onlara hayalet derdi çünkü ne zaman arkasına baksa yavaş yavaş kaybolurlardı, tıpkı hayaller gibi. Küçük kızın hayalleri de birbiri ardına gelirdi. Bir tanesi başka bir tanesini kovalar fakat işin sonunda kovalananı da kovalayanı da unuturdu. Asla yenemediği oyunda, kraliçe olmak gibi hissettiriyordu.

Küçük kız yorgunluğunda verdiği ağır çöküntüyle birlikte afalladı. Artık ayaklarının değemeyeceği düşleri hayal ediyordu. O yüzden yorgunluk gereksiz bir hissiyattan farklı değildi. Yorgunluğu onu iki kolundan tutmuş, mantığını yakalamaya çalışıyordu. Mantık, akıl, eve dönmesini söyleyen baş belası, paçasına tutunmuş, küçük bir kedi gibi sığınmıştı. Ağzı ev özlemi kokuyordu. Belki de eve dönme zam…

Hayır! Kafasını salladı, oluşan küçük girdaptan rahatsız olan hayal gücü kızarak küçük kızın kafasında bir uyarıda bulundu. Artık başı ağrıyor, yorgunluktan ayaklarını hissedemiyor ve ev özleminden yanıyordu. Oysa yolları, arkadaşlarını bırakmak istemiyordu. Kapıldığı hayallerin güzelliği gözlerini boyamış, onu bitmek bilmeyen hayallere sürüklüyordu. Özleminden kıvrandığı evi; zihninde bir parça kıvılcım olmuştu, artık yanıyordu. Annesinin sıcak kollarını hatırladıkça gitmek istedi fakat yol arkadaşları ısrar ediyor, küçük kızın gitmemesini istiyorlardı. Küçük kız derin bir "oh" eşliğinde zihnini kazıdı. Hayal gücünün uzaklığında gülümseyen kız evin yolunu hatırlamaya çalıştı fakat hayalleri birbirine girmiş renk cümbüşü eşliğinde kendisine saplanıyordu, korku küçük kızı ele geçirdi. Evinin yolunu kaybetmediğini biliyordu, bilmek istiyordu. Küçük bedeni hafif bir sarsıntı eşliğinde gerçeklerle savruldu. Kaybetmişti.

Güzeller güzeli evleri, beyaz çiçekli yolları kaybetmişti. Endişelenen küçük kızın bedenini hafif bir rüzgâr dalgası okşadı. Rüzgâr, yakın arkadaşının bu durumuna üzülmüş, teselli etmek ister gibi kulaklarında uğulduyordu. Gidecek bir yeri yoktu. Söz veriyordu evin yolunu bulursa bir daha Bakkal Salih amcadan süt, un çalmayacaktı. Bir daha hınzır aklına uymayacak, onu dinlemeyecekti. Ne geldiyse başına onun suçuydu hep. Rüzgâr ve soğukla da konuşmayacaktı, söz verirdi evinin yolunda mermer olacak asla ayrılmayacaktı. Ve küçük kız yürüdü, rüzgâr uğuldadı, soğuk var gücüyle kükredi, hayal gücü ise bilinmeyende yol olmuştu...

Duygu ÖZKAN 8B

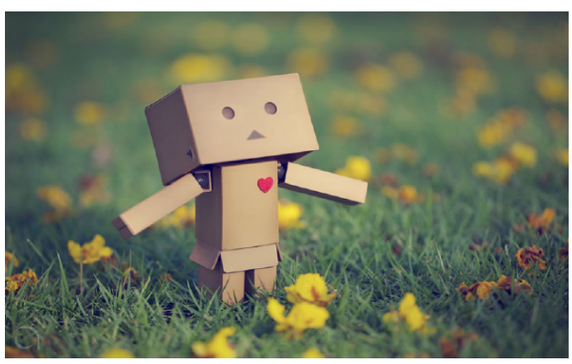

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

AMBER

Merhaba! Benim adım Amber. Defne'nin oyuncağıyım. Defne benimle artık oynamıyor. Oynamasını isterdim ama o artık büyüdü. Her şeye rağmen onu çok seviyorum. Beni başka birine verebilirdi ama o da beni çok seviyor. Beraber pek çok anımız olduğundan beni başkasına veremiyor. Buna içi el vermez. Ama verseydi üzülmezdim. Ne de olsa ben bir oyuncağım, görevim her çocuğu mutlu etmek.

Şimdi size Defne'yle nasıl tanıştığımı anlatacağım. Aslında bu çok ilginç bir hikâye:

Defne daha yeni yeni konuşmaya başlamıştı. Ağabeyi, annesi ve babasıyla beraber Marmara Adası'na tatile gelmişti. Onları o zamanlar evim olan, kaldıkları oteldeki oyuncakçının vitrininden görüyordum. Her gördüğümde "Ne güzel bir aile, umarım beni küçük kızları için hediye alırlar." diye düşünüyordum. Şanslı çıktım, bir gün Defne'ye hediye olarak alındım.

Aslında bu güzel aileyi çoğu zaman başka bir aileyle beraber görüyordum. Bu iki aile otelde tanışmış, farklı milletlerden olmalarına rağmen hemen kaynaşmışlardı. Ayrıca küçük bir kızları vardı, Defne ile çok güzel oyunlar oynuyordu. Bu İngiliz kız Defne'yi o kadar çok sevmiş ki, bir gün annesine, "Defne'ye bir hediye alalım, o çok iyi bir kız." demiş ve beni böylece alıp Defne'ye vermiş oldular. Tüm dileklerim gerçekleşmişti. Sıra, yeni sahibimin bana bir isim bulmasına gelmişti. Defne çok küçük olduğundan, ağabeyi, annesi ve babası buna karar verdiler. Bana, İngiliz kızın da adı olan Amber ismini verdiler. Böylece üç harika şey bir arada gerçekleşti: bir adaşım oldu, Defne'nin en yakın arkadaşı oldum ve dünyaya geliş amacımı gerçekleştirmiş oldum, bir çocuğu mutlu ettim. O zamandan beri tam on iki yıl geçti. Birlikte pek çok anı yaşadık. Bu anılar, hayatımın en güzel anlarıydı. Ama hâlâ anılar yaşamaya devam ediyoruz. Biz hiç ayrılmayacağız.

Defne SOLMAZ 7A

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

ÇAMURDA BEBEK

"İlk alındığı gün oynanır oyuncaklarla, bir heves için. Sonra başkası, daha yenisi daha cazip gelir çocuklara. Oyuncak almak oyuncakla oynamaktan daha güzeldir." Böyle der büyükler. Benim için böyle değil ama…

Her gün yeni bir kızın kucağında farklı yünlerden, kumaşlardan yapılmış saçları ve kıyafetleri ile rengârenk bez bebekler görüyorum. Sanki biraz sonra konuşacakmış, anlattığım bir şeye gülecekmiş ya da benimle günlüğüme birkaç kelime karalayacakmış gibi canlı, cıvıl cıvıl. Üstelik yumuşacık. Sarılsan hemen uykun gelir, koynuna alsan yumuş yumuş. Öyle istiyorum ki onlardan! Bebeğime yapacağım pileler, gömlekleri düşündükçe odamı ikiye bölüp yarısını bebeğime vermeyi planlıyorum. Artık kim şu "heves" saçmalığını söylüyorsa... Annem "Hayır"dan başka cevap vermiyor bana. "Bir iki gün" diyor sonra vazgeçecekmişim, öyle değil tabii ki!

Önünden geçtiğim kedili teyzenin bebek dükkânı ikinci evim oldu, okuldan sonra hep oradayım. Kendisine "Rafları düzenlerim, toz bile alırım." dedim. Güldü sadece. Annem bir bilse onu alsam neler yaparım, nelerden vazgeçerim! Dilinde hep Almanya'dan kuzenlerimin getirdiği sarışın, tuhaf bebek. Hep gülüyor, gözleri de pek bir boyalı. Diyor ki, bez olanlar gülüyor mu ağlıyor mu belli değil, suratsız onlar, bak bunun entarisi de pek cici… Aman banane o sarışın bebekten, geceleri yatarken görünce ürperiveriyorum bakışlarından. Dik dik bakıyor büyük gözleriyle. Hem de öyle sevgi dolu değil, bilmiş bilmiş. Çok güzel ya, onun farkında sanki öylesine bir ukalalıkla. Oyuncak değil, şımarık bir kız çocuğu sanki.

Böyle huzursuz bir uykudan uyanıyorum yine, kalkıyorum sabah, okula gidince kızların elinden bir değil, üç bebek birden görüyorum. Hepsi de şirin mi şirin. Gidip ellerinden alıp "Ne yapacaksınız o üçünü, alayım o esmeri ben, iyi bakarım ona." demek isterdim ama… "Heves" diyecek yine. Heves değil, bu gerçekten başka bir şey. Sanırsın kendi çocuğum. Olsun, hele bir bez bebeğim olsun, çocuğum gibi bakarım. Rüyalarıma giriyor artık. Rüyamdaki gibi hiç yok ki. Kızıl saçlı olan hiç yok. Kıvır kıvır, önlerine düşen kızıl saçları ve mavi bir kurdele. Bir an kendimi oyuncak gibi düşündüm. İlk kendime koşar "Senin bebeğin olayım" diye yalvarırdım. Ama rüyalar gerçek olmuyor. İşte böyle bir rüyanın sabahında yağmurlu bir güne uyanmıştım. Okuldaki kızlar bebek evlerini anlatıyordu. Yeni kıyafetler dikmişler bebeklerine. Uzun sarı saçlarını örmüş bir tanesi bebeğinin, bir diğeri yıkamaya çalışmış esmer olan bebeği. İşte yine bitti gün… Her zamanki gibi okulla ev arasındaki durağıma uğramaya niyetliyim. Kedili teyzenin dükkânına doğru yürüyorum fakat o da ne? Hızlı hızlı atıştıran bu yağmur birden tüm çukurları dolduruıyor, nereye bastığımı bilmiyorum. Üstelik hazırlıklı da değildim ve yanımda şemsiyem yoktu. Derken ayağım bir şeye takıldı. Sicim gibi yağan yağmurun doldurduğu çukurlardan birinde bir bez bebek... Elbisesi dantelli falan. Şirin bir şey, kimindir, alsam mı? Yok, yok başkasınındır.

Niye düşürür ki insan güzelim bebeği! Derken bir çocuğun ağlama sesleri, annenin kızı paylaması ve koşar adım yanıma gelip dibimdeki bez bebeği alan kadın. Şimdi o bez bebek-üstelik rüyalarımdaki gibi kızıl saçlı- siyaha dönmüş örgüleri, çamura batmış kıyafetleriyle kısa bir yolculuk yapacak. Ardından küçük kızın "heves"i geçecek ve yıkandıktan sonra kalan lekeleriyle bir köşede oynanmayı bekleyecek.

Oysa benimki heves değil…

Halide Sezi HASİN 7A

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

DÜŞ MÜ, GERÇEK Mİ?

Ben Kerem'in pelüş maymunuyum iki yaşından beri benimle oynuyor ve ben onu çok güldürüyorum çünkü popom kırmızı. Bir gün tatile giderken beni unuttu. Tatili çok sıkıcı geçer, diye düşünürken çok eski bir araba evin bahçesine park etti. Adam hızla benim bulunduğum odaya geldi, ben hemen dolabın altına saklandım. Hakeza o beni buldu ve elindeki büyük heybetli bir çantaya koyduğu gibi arabaya koştu. Çantayı bagaja attı ve arabanın gazını kökledi. Sonra da polis arabasının siren sesleri duyuldu. Korktum ve saklandım. Bir buçuk saat sonunda siren sesleri sona erdi. Adam arabayı park edip benim bulunduğum çanta ile uçağa bindi. Uçak kalkar kalkmaz polisler çanta aramasına başladı. Adam hemen uçaktaki bir paraşütü alıp atladı. Yere indiğimizde bir binanın çatısındaydık ve adam hemen aşağı inip Ferrari satın aldı ve hızla binadan uzaklaştı. Ardından bizim Hollywood'da olduğumuzu anladım. Adam bir uçak satın alıp Türkiye'ye geldi. Adam çok hızlı yürürken bir anda son derece önemli bir şey unutmuş gibi panikledi. Ben çantanın kapağını açmayı başardım ve atladım. Adam hiç fark etmedi. Yoldan geçen bir kız beni alıp okul çantasının büyük gözüne koydu. Evine gitti ve çantasını bir köşeye fırlatıp attı. Ben çantasından çıkmayı başardım ve evin köpek kapısına doğru yürüdüm ve Kerem'in evine gittim ve dolabın altına girdim. Kerem gelince beni dolabın altından beni aldı ve hiç yanından ayırmadı.

Kerem BAYINDIR 5B

BEN BİR SOLOTESTİM

Benim adım Solotest. Çok eskilerden beri çocuklara ve büyüklere hem zeka hem de eğlence kaynağı oldum. Şu anda da satılıyorum ama eskisi gibi çok değil. Satılsam bile parçalarımı kaybedip benimle oynamıyorlar. Çünkü çoğu çocuk bilgisayar oyunlarına merak sarmış. Çoğunlukla yaşlılar benimle oynuyor, eski günlerin neşesini benimle hatırlıyorlar. Sadece bazı yaşlı insanlara kızmadan edemiyorum. Bir sorun çıkınca pes edip ya bırakıyorlar ya da bana kızıyorlar. Kızıyorum, diyorum ama en çok onları seviyorum. Onlar beni hiç unutmuyor.

Kuzey ANDAÇ 5C

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

SULTANIN BEBEĞİ

Bir adım yok, ama ne önemi var? Ben sultan bebeğiyim, büyük bir imparatorluk ailesinin küçük sultanı Dürrüşehvar Sultan'ın biricik bebeği. Keçeden yapılmış yumuşacık bir bedenim, sarı saçlarım ve ince bir ustalığın eseri olan çok güzel gözlerim var. Biricik sahibim Dürrüşehvar Sultan'ın en gözde oyuncağıyım. Sultan bensiz hiçbir yere gitmez; doğduğu yer olan Çamlıca'daki köşkte de sonradan yaşadığı sarayda da nereye gitse nereye gitse, nerelerde dolaşsa beni hep kucağında taşır. Bahçede bile benimle birlikte dolaşır. Bensiz bir yere adım atmaz. Bu yüzdendir ki ben dünyanın en mutlu oyuncağıyım.

Sultanım 1914 yılında babası Abdülmecit Efendi'nin Çamlıca'daki evi Mecit Efendi köşkünde doğmuş. Benim hayatım da bu köşkte başladı. Dört yıl burada kaldık. Son derece güzel ve süslü bir evimiz vardı, bahçemizde baharda sümbüller, yazın ise güller açardı. Çevrede oturan herkes bahçemizi görmeye gelirdi. Sultanım bu bahçede benimle beraber koşturur, annesine demet demet çiçekler toplardı. Sonra bir gün, sultanım dört yaşına iken bütün aile toplanıp Dolmabahçe Sarayı'nın veliaht dairesine taşındık. Burası sarayın bahçesinde, denizin kenarında büyük bir köşktü. Yüksek tavanları ve büyük salonları benim gözüme uçsuz bucaksızmış gibi görünürdü. Sultanım burayı da çok sevdi, birlikte çok mutlu günlerimiz oldu.

Sultanımın benim dışımda da çok oyuncağı vardı. Babası Abdülmecit Efendi kızına çok düşkün bir babaydı, onun eğitimi ve güzel yetişmesi için yurt dışından değişik oyuncaklar getirtmişti. Bunların içinde zekâ oyuncakları bile vardı. Özellikle bir puzzle vardı ki sanıyorum o devirde başka hiçbir sultanda böyle bir oyuncak yoktu. Bazen sultanım bu puzzle ile oynarken beni bir köşeye koyardı. O zaman çok üzülürdüm. Fakat oyunu bittiğinde koşarak yanıma gelir ve beni kucaklardı. O zaman üzüntüm hemen silinir, en sevdiği oyuncağın ben olduğumu anlardım. Öyle ya, ben sultanın biricik bebeği idim, diğer bebeklerine bana olduğu kadar düşkün değildi.

Sultanımın babası aynı zamanda bir ressamdı. Resimlerinin çoğu sultanıma aitti. Atölyesinde saatlerce kızının resimlerini yapmak için zaman geçirirdi. Bu yüzden sultanımla birlikte ben de zamanımın çoğunu atölyede geçirmek zorunda kalıyordum. Ama mutluydum. Çünkü her zaman sultanım ile birlikteydim.

Günlerden bir gün, sultanım sekiz yaşına geldiğinde tekrar taşındık. Bu sefer Dolmabahçe Sarayı'nda oturacaktık. Sultanım çok heyecanlıydı, tabii ben de… Dolmabahçe Sarayı çok ihtişamlı bir yerdi, dünyanın en güzel sarayı olduğu söylenirdi. Benim bebek gözümle ise saray dünya ile eşdeğerdi. O kadar büyüktü ki her yerini gördüm diyemem. Tabii sultanımın artık büyümüş olması ve zamanını daha çok eğitim ve öğretimle geçirmesi bunun en büyük sebebiydi. Babası bu konuda çok hassastı ve bu yüzden matematik dışında pek çok yabancı dil ve müzik eğitimi almak zorundaydı. Sultanım bu yorucu derslerden hiç şikâyet etmezdi, öğrenmeye çok hevesli bir çocuktu. Ama ben onun biricik bebeği, tek sırdaşı olarak biliyordum ki içlerinde en çok piyano dersini severdi. Piyano çalmak onun için büyük bir aşktı. Dersleri dışında kalan zamanlarda piyano odasına kapanıp saatlerce çalışırdı. O zamanlarda yanında sadece ben olurdum. Beni köşedeki koltuğa oturtur ve piyanonun başına geçerdi. Onu dinlemek benim için dünyanın en büyük mutluluğuydu. En güzel günlerimi o odada ve o koltukta geçirdim diyebilirim.

Sonra bir gün geldi ve bu güzel günler geride kaldı. Sultanım on yaşına geldiğinde Cumhuriyet ilan edilmiş ve üstünden bir yıl geçmişti. Saray ailesinin Türkiye'yi terk etmesine karar verildi. Bir gün içinde tüm aile eşyalarını toplayıp İsviçre'ye doğru yola çıktı. Sultanımı o gün son kez gördüm. Tarih 5 Mart 1924'tü. Bugün bile çok net hatırlıyorum. Sultanım yanında götüremeyeceği için pek çok eşyasını ve tüm oyuncaklarını bırakmak zorunda kaldı. Ben kocaman bir bebektim ve bir çantaya sığmazdım. Sultanımın bana son kez sıkı sıkı sarılışını ve döktüğü gözyaşlarını unutamam. O günden sonra da hayatım sarayın tavan arasındaki sandıklarından birinde geçti. Uzun yıllar diğer oyuncaklarla birlikte karanlık bir sandıkta kaldım… Taa ki 2000'li yılların başına kadar.

Bir gün birden sandığın kapağı açıldı ve bütün oyuncaklarla birlikte ben de gün ışığına çıktım. Beni bir güzel temizleyip tamir ettiler. Sonra da diğer oyuncaklarla birlikte şimdi sergilendiğim müzeye doğru yola çıktım.

Beni görmek isterseniz, şu an Dolmabahçe Saray Koleksiyonları Müzesi'ndeyim. Dürrüşehvar Sultan'ın diğer oyuncakları ile birlikte müzenin en değerli parçalarının arasındayım. Sultanımı çok özlüyorum. Ama yine de çok üzgün değilim. Çünkü beni görmeye gelen misafirler arasında bir sürü çocuk var. Onları gördükçe mutlu oluyorum.

Bu nedenledir ki bence ben, dünyanın en şanslı oyuncağıyım…

Begüm EKMEN 6A

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ
VIEW MASTER

Geçen gün mahalleye yine pazar kurulmuştu. Çocuk annesinin aldıklarını taşımak için onunla gitmişti. Meyveler, sebzeler poşetlere dolarken çocuk iyice yorulmaya başlamıştı. Annesinden biraz soluklanmak için izin istedi ve poşetleri yavaşça yere bıraktı. Bir yandan kollarını sallarken, bir yandan da etrafına bakınıyordu. Yeni mallar gelmişti pazara, tahta oyuncakların yanında, daha yeni ve renkli olanları almıştı yerlerini. Hele bir tanesi vardı ki diğerlerinden daha parlak ve daha güzel görünmüştü gözüne. Döndü, annesine baktı. Domates tezgâhının arkasındaki satıcıyla tartışıyordu. Herhalde fazla gelmişti ücreti.

Çocuk önüne döndü ve çabucak poşetleri yerden alıp oyuncağın bulunduğu tezgaha yöneldi:

"Ne kadar bu abla?" dedi oyuncağı göstererek.

"Beş milyon oğlum" dedi orta yaşlı kadın. Çocuk elini cebine atıp biriktirdiği parayı dışarı çıkardı:

"Bir, iki, üç, dört…" Çocuk eline baktı. Bir milyon eksiği vardı, yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Kafasını kaldırıp kadına baktı. Kadın çocuğun eline bakarak gülümsedi:

"Hadi dört milyon olsun." Çocuğun gülümsemesi öyle büyüdü ki dudakları nerdeyse kulaklarına değecekti. Teşekkür edip parayı tezgaha bıraktı ve oyuncağı aldı. Hızla poşetlerden birine koydu ve annesinin yanına koştu:

"Gidebiliriz anneciğim."

Daha adını telaffuz edemediği bu oyuncakla ne çok eğlenmişti. Eve gelir gelmez oyuncağını poşetten kapıp odasına koştu. Aldığını annesine söylememişti. Büyük ihtimalle parasını boş şeylere harcadığını düşünerek ona kızacaktı. Ona göreyse sahip olduğu en güzel şeydi. Saatlerce odasından çıkmadı. Önce nasıl çalıştığını keşfetti. Gözlerini iki kenardaki yuvarlaklara dayadı. Önce ilk defa gördüğü bir manzarayla karşılaştı. Bir çöle benziyordu. Bir ata binmiş iki adam ona bakıyordu. Dakikalarca baktı resme. Başka bir resme geçmek için yandaki mavi tuşu ittirdi. Gün batımında bir deniz manzarası… Sırasıyla diğer resimlere geçti: bir park, bir saray, ormanın orasından geçen bir ırmak… Başa döndü sonunda. Tekrar ittirdi düğmeyi, tekrar ve tekrar. Görmediği yerlere götürüyordu bu alet onu, hayallerini renklendirmişti.

Lara ÇINAR 7A

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

YARIŞ ARABAM

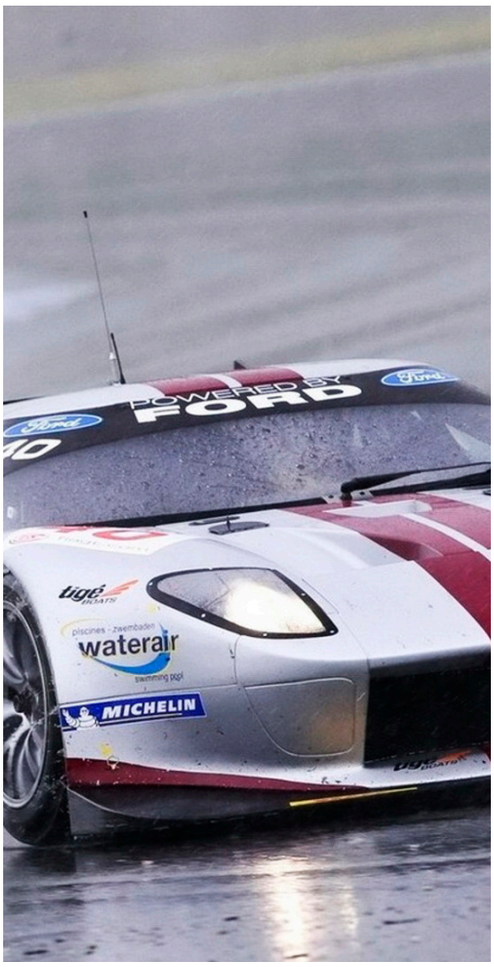

Sabah uyandığımda hemen salona koştum. Sonbahar sabahları çok güzel oluyordu, özellikle de Çanakkale'de. Yerde yapraklar, gökte bulutlar. Güneş bulutların arasından az çok görünüyordu. Saat 8.00'di, babamın uyuduğunu biliyordum. Salonda televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, hiç de şaşılacak bir şey değildi. Horlayarak uyuyan babamı dürterek uyandırdım.

- Baba, hemen benzinciye gitmemiz lazım!

- Oğlum, beş dakika daha!

- Baba, arabamın aküsü bitti!

- Abaküsümüz mü bitti? Dün almıştım onu daha!

- Baba, arabamın aküsü bitti!

- Haa, araban. Boş ver onu, sabah sabah benzinciye mi gideceğiz!? Hem araban bir oyuncak, gerçek değil! Ve babam horlaya horlaya uyumaya devam etti. Bu konuşma beni çok üzdü. Hemen arabamın yanına gittim. Kimbilir akşamdan beri ne acılar çekiyordu... Hemen can sıkıntısını gidermek için konuşmaya başladım:

- Üzülme, akünü doldurmanın bir yolunu bulacağız.

- ...

- Merak etme, en kısa zamanda seni Turgut Abi'ye götüreceğim. Onu özlediğini ve seni onarabileceğini biliyorum.

- ...

- Ben de seni seviyorum!

Arabamı çok severim. Dedem ölmeden önce onu bana vermişti. Ona da dedesi yapmış. Halen eskisi gibi gıcır gıcır. Her gün onu yıkarım. Gün boyunca ona bir toz dahi yapışsa ıslak mendilimle silerim. Ona baktıkça dedemin yüzü gelir gözümün önüne. Kimbilir dedem onunla neler neler yaşadı? Yarın Turgut Ağabey'e gideceğim ve onu yaptıracağım. Yarın için çok heyecanlıyım!

Sabah düne göre bir saat geç kalktım, ne kadar acı verici! Halbuki saat 8.00'de kalkmak benim için âdet haline gelmişti. Tüh! Neyse, ama o da ne! Arabam ortalıklarda yok! Hemen babama koştum. Bana sürpriz oldu gerçekten, babam uyanıktı.

-Baba, arabam sende mi?

-Değil oğlum.

Ardından hemen üvey anneme koştum. Bu arada, size hiç üvey annemden bahsetmedim değil mi?

Duymasın ama gaddarın tekidir. İstediği neyse onu mutlaka başkasına yaptırmanın bir yolunu bulur. İsterse onu tehdit eder, isterse ona zarar verir. Babamın bu kadını nasıl sevdiğini bir türlü anlayamıyorum!

- Anne, arabam sende mi?

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

YARIŞ ARABAM

- Hani şu hurda yığını mı?

- O bir hurda yığını değil!

- O hurda yığını değilse, onu hurda yığını sanarak atmış olabilirim.

Bu üvey annem de amma da gaddar! Kimseye sormadan istediği şeyi de yapıyor! Neyse, hemen apartmanımızın bahçesine indim. Çöp kutusu yerinden oynamıştı! Bu, çöpçünün geldiğine işaretti, hemen en yakındaki yaşlı adama sordum:

- Acaba buraya bir çöpçü geldi mi?

- Evet, 5 dakika önce çöpleri aldı ve şu tarafa doğru gitti.

- Teşekkürler!

- Bir şey değil yavrum!

Hemen sağ tarafa doğru yürümeye başladım, sonunda çöpçüyü yakaladım:

- Acaba şu 13 metre 59 santimetre ötedeki çöpten bir yarış arabası aldınız mı?

- Evet.

- Annem yanlışlıkla çöpe atmış, acaba alabilir miyim?

- Üzgünüm evlat, daha demin iri yarı bir çocuk gelip, çöpü karıştırdı ve arabayı aldı.

-Tüh, peki nereye gitti?

- Şuradaki parka gitti. Bak, hatta orada arabayla oynuyor! Alacaksan iyi şanslar!

- Teşekkürler!

Bu, Tekin'di! Tekin, mahallenin kabadayısıdır. Şimdi onu anlatacak fazla vakit yok, hemen onunla yüzleşmeliyim!

-Tekin, annem arabamı çöpe atmış, gökte ararken yerde buldum. Acaba verebilir misin?

- Tabii, al!

- Te... te... teşekkürler!

- Bir şey değil!

Kulaklarıma, gözlerime inanamıyorum! Tekin, iyi günündeydi herhalde! İnanamıyorum, inanamıyorum, inanamıyorum... Neyse, hazır ayaktayken Turgut Ağabey'e de gitmeye karar verdik. Turgut Ağabey'e ile hasretimizi giderdik, ayrıca arabamı da yaptı. Eve dönüp onunla oynamaya devam ettim.

Çınar AKINOĞLU 5/C

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

TOTO VE KOKO

Merhaba arkadaşlar, benim adım Koko. Bir tahta atım. Sizlere eskiden yaşadığım bir macerayı anlatacağım.

Güneşli bir ilkbahar sabahıydı. Her zamanki gibi oyuncakçının sıcak vitrininin içindeydim. Uyandım ve etrafıma bakındım. İçimdeki sonsuz ve tek istek tatlı, uslu ve iyi kalpli bir çocuğun ailesi tarafından satın alınmaktı. Dışarıya baktım, bomboş. İçimde bir yalnızlık duygusu hissettim. Tam uyuyacaktım ki vitrinin önünde 3-4 yaşında bir çocuk belirdi. Bana heyecanlı gözlerle bakıyordu. Kalbimin küt küt attığını hissettim. Çocuk bağırdı:

- Anne anne! Bu tahta atı istiyorum!

Vitrinin yanında uzun boylu bir kadın belirdi.

Kadın:

-Tamam oğlum, içeri gidip bakalım.

İçeri girdiler. İçim içime sığmıyordu. Annesinin parayı ödediğini görünce gülümsedim. Özgürdüm. Artık o ıssız ve sıcak vitrinden çıkacak, serin ve güzel bir eve gidecektim.

Oyuncakçı amca beni çocuğa verdi. Çocuk neşeyle beni aldı ve annesinin elini tuttu. Eve gittik.

Eve girdik. Şaşırdım kaldım. Çok küçüktü. Çocuğun babası evde yaşamıyordu sanırım. Çocuk beni odasına götürdü. Kapısında "Jack" yazıyordu. Böylece çocuğun adını öğrenmiş oldum. Beni odasının köşesine yerleştirdi. Aslında size bir şey söylemeyi unuttum. Ben farklı bir oyuncağım. Benim duygularım, kalbim, aklım var. Hareket de edebiliyorum. Çocuğa:

- Merhaba, ben Koko. Senin adın ne?(Adını söyleseydim daha da çok korkardı.) dedim.

Çocuğun ağzı açık kaldı. Ben, korkuyla tepkisini beklerken bir anda üstüme atıldı ve bana sarıldı. Çok mutluydum. Sonunda benden korkmayan ve beni satmayacak bir kişi bulmuştum. Çocuk cevap verdi:

- Benim adım Jack. Tanıştığımız için çoooook mutluyum.

"Haydi bin!" dedim. Üzerime bindi ve birlikte odayı gezdik. Bir anlaşma yaptık. Benim canlı olduğumu kimseye söylemeyecekti. Mutluluğumuz anlatılamayacak derecedeydi.

Sabah uyandığımızda pazartesi günüydü. Jack 'in okulu vardı. Beni okula götürmek istedi. Zaten çok miniktim, ayrıca o hafta oyuncak haftasıydı. Bu eğlenceyi kaçıramazdım. Kimbilir kimlerle arkadaş olacaktım? Toplar, topaçlar, ayıcıklar... Çok heyecanlıydım. Jack hızlıca hazırlandı ve okula gittik. Sınıf kapısında "Oyuncaklar sınıfına hoş geldiniz!" yazıyordu.

Bir sürü arkadaşımın olacağını söyleyecektim ki aklım başıma geldi. Aralarında konuşan bir tek ben vardım. Of yaa. Yine de mutluluğumu yitirmedim ve Jack'e beni almasını söyledim. Nihayet sınıfa girdik. Gözüm, önümdeki başka bir tahta ata çarptı. Üstünde "Toto" yazıyordu. Tam arkamı dönecektim ki bir fısıltı duydum:

-Psssst. Hey. Ben Toto. Adın ne?

-Adım Koko. Sen de mi konuşuyorsun?

-Evet. Arkadaş olalım mı?

"Evet" anlamında başımı salladım ve Jack'e olanları anlattım. Jack, bir arkadaşım olacağına mutluydu. Öğretmen bağırdı:

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

TOTO VE KOKO

-Oyuncaklar dışarıya! Ders başlıyor!

Beni, Toto'yu ve diğer oyuncakları dışarı koydular. Ben ve Toto çok sıkılmıştık. "Haydi maceraya çıkalım." dedi bir anda Toto.

Toto beni zaman geçtikçe daha fazla şaşırtıyordu. Birlikte okulun yanındaki tepeye çıkmaya karar verdik. Çıkarken, benden hayatımı anlatmamı istedi. Anlatmaya başladım:

-Doğduğumda bir fabrikadaydım. Bir anda bir paket beni sardı ve kendimi bir oyuncakçıda buldum. Oyuncakçı, birkaç hafta sonra beni 6-7 yaşlarındaki bir çocuğa sattı. Fakat mutlu değildim. Çok şımarık bir çocuktu. Ona hiç canlı olduğumu söylemedim. Bir hafta sonra beni çöpe attı. Ve neden biliyor musun? Tahta atın elektronik ve metal olanı çıkmıştı. Çöpte sanki yıllarca kalmıştım. Taa ki bir gün başka bir oyuncakçı beni buldu ve benimle arkadaş oldu. O vitrinde haftalarca, aylarca kaldım. Umudumu yitirmek üzereyken işte kurtarıcım geldi: Jack. Beni dün aldı. Bu da benim hikâyem. Sen de bana kendini anlat.

Toto söze başladı:

Ben de doğduğumda bir fabrikadaydım ve seninle aynı şeyleri yaşadım. Ama bir gün bir kız beni aldı. Çok küçük bir evde yaşıyordu. Adı Jenny'ydi. Onunla hayatımın en güzel arkadaşlığını yaşadım ve işte buradayım.

Bir anda aklıma bir şey geldi. Benim de Toto'nun da sahipleri küçük bir evde yaşıyordu. Ama yine de çok iyi arkadaştık sahiplerimizle. O anda şunu öğrendim: En küçük evde bile en büyük arkadaşlıklar yaşanabilir. Sohbetimizden sonra tepeden indik ve sahiplerimizi aramaya gittik. Okul bitmişti. Çok güzel bir gün geçmişti. Gelecek senelerde Jack'in beni hiç bırakmayacağına emindim.

Safiye HACIOĞULLARI 5B

BEZ BEBEK

Merhaba, ben bez bebek. Bez bebek dükkânından geliyorum. Beni tatlı, iyi ve güzel bir kız aldı. Adı Maya'ydı. İlk satın alındığımda biraz korkmuştum. Ama beni güzel ve sıcak bir yuvaya getirdi. Orası sevgi doluydu. Beni odasına götürdü ve diğer oyuncaklarının yanına koydu. Orada çok mutluydum. Her zaman benimle uyurdu. Korktuğunda bana sımsıkı sarılırdı. Nereye giderse gitsin, beni hep yanında götürürdü. Beni hep yanında tuttuğu için çok sevinirdim.

Ama bir gün büyüdü. Küçüklüğündeki gibi benimle oynamıyordu. Çünkü derslerine çalışması gerekiyordu. Benimle sadece hafta sonları ve okuldan gelince oynayabiliyordu. Bir gün yeni oyuncaklar geldi. Onlarla daha çok vakit geçiriyordu. Ama yine de benimle birazcık oynuyordu. Benimle az oynasa bile ben Maya'yı hâlâ çok seviyordum. İyi ki beni o dükkândan almış. Beni almasaydı yalnız kalırdı ve Maya da mutlu olamazdı.

Maya YELKOVAN 5C

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

VAZGEÇİLMEZ SAPAN

Ali koşar adımlarla aşağı iniyordu. Merdiven patırtısı annesini de uyandırmıştı. Annesi endişeli bir şekilde aşağı indi. Ali kahvaltısını bitirmiş, üstünü değiştirmişti bile. Annesi:

—Ne oluyor oğlum? Neden bu kadar acele ediyorsun? dedi.

Ali büyük bir mutluluk ve aceleyle annesine cevabı hemen yapıştırdı:

—Anne, sokağın sonundaki oyuncakçıya yeni bir oyuncak gelmiş. Bir sapan. Onunla kuş avlayabilirim. Dün arkadaşlarımızla anlaştık, bugün o oyuncakçıda buluşup, her birimiz bir tane sapan alacağız.

Annesi:

—Oğlum bence bu oyuncak sizin için biraz tehlikeli. Siz daha çok küçüksünüz, dedi.

Ali tam on dakika sonra annesini ikna etmeyi zor olsa da başarmıştı. Şimdi sıra para almaktaydı. Çünkü o oyuncak yeni geldiği için biraz pahalıydı. Ali bu sefer para konusunda annesini ikna etmeyi başaramamıştı. Arkadaşları zaten ona biraz para verirlerdi. Ali oyuncakçının yolunu tuttu. Arkadaşları oradaydı. Ama yeterli parası yoktu. En yakın arkadaşı Mehmet'e sordu:

—Mehmet, şey... Oyuncak yirmi lira, annem o kadar para harcamama izin vermedi. Bana biraz para verir misin?

Mehmet:

—Gel Ali, seninle bir anlaşma yapalım. Benim yanımda tam yirmi lira var. Parayı on on paylaşalım. Bir hafta sende dursun, bir haftada bende. Ne dersin?

Ali bu fikrin iyi bir fikir olduğunu kabullenerek Mehmet'in fikrini onayladı. Hep beraber oyuncakçıya girdiler. Ali ile Mehmet iki aydır hayalini kurdukları sapanı kaptılar. Şimdi sıra ilk kimde kalacağıydı. İlk önce sapan Ali'de kalacaktı. Ali ile Mehmet sokağın sonunda vedalaştılar. Ali biraz kuş avlamaya gitti. Tam üç tane kuş avlamayı ilk avında başarmıştı. Akşam yemeğine geç kaldığını fark ettiği anda koşar adımlarla eve döndü. Annesi ateş püskürüyordu. Ali annesinin haklı olduğunu düşünerek ondan özür diledi. Yarınki ikinci avı için çok heyecanlıydı. Sabah uyandığında sapanı yoktu. Dün akşam onu başucundaki çekmeceye koyduğundan kesinlikle emindi. Odasının her yerini didik didik aramıştı ama bir türlü bulamamıştı. Çok üzgündü. Acaba Mehmet'e ne diyecekti? Kara kara düşünüyordu. Üzgünce kahvaltıya indi. Meğerse babası sapanını dün gece çekmecesinden alıp bir güzel boyamış ve desenler çizmişti. Ali gözlerine inanamamıştı. Hemen ikinci avına çıkmak için hazırlandı. Yeni bir macera ve eğlence yine onu bekliyordu.

Şarma TURGUN 5C

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

TOPAÇ

Merhaba, benim adım Topaç. Ben bir oyuncağım. Bir sıkıntım var aslında. Bizim yaramaz benimle hiçbir zaman oynamaz. Ancak çok sıkılırsa eline alır, yerden yere atar beni…Bir dakika…Bu ses de ne? Bizim yaramaz uyandı galiba. Niye bana bakıyor? Hiii bana doğru geliyor! Beni eline aldı, tam yere atacakken babası onun uyandığını ve beni atmak üzere hazırlandığını gördü. Her zamanki gibi "Oyuncaklarına zarar vermen çok hoş değil, bunları bulamayan birçok çocuk var." uyarısını yaptı. Fakat bu sözler ne yazık ki onu hiç etkilemedi. Beni tekrar atmak için hazırladı. Ama bir dakika, niye durdu ki? Gözü, arkadaşım trene daldı. O yeni gelmişti. Beni tekrar rafa kaldırdı. Saatler geçti. Kapı çalındı. Bir kız geldi, odasına gidip oynamaya başladılar. Kız beni işaret ederek "Bu bir topaç, ben topaçları çok severim. Bakabilir miyim?" diye sordu. Bizimki homurdanarak " Şey tabii, fakat garip bir oyuncak. Nasıl kullanıldığını bilmiyorum, genelde onu yere atarım, bundan da keyif alırım." dedi. Artık anladım. Meğerse bizimki benim amacımı bilmiyormuş. Şimdi heyecanlanmaya başladım. Kız çocuğu, benimle ilgili konuşmaya başladı: "Bu oyuncağı bu şekilde eline dolayıp aşağı sarkıtıyorsun…"O benim hakkımda bilgiler verirken ben bizimkinin şaşkınlığını izliyordum. Yaramaz beni ellerine aldı fakat bu sefer değişen bir şeyler vardı, beni yere atmak için değil oynamak için almıştı. Sonra kızın söylediği gibi benimle oynamaya başladı. Sanki uçuyordum, daha önce bundan daha mutlu olduğumu hiç hatırlamıyordum.

Sahibim de benim kadar eğleniyordu. Benim değerimi artık çok daha iyi anlamış, beni tanımaya başlamıştı. Bundan sonra beni dışlamayacağını çok iyi biliyordum.

Ayşe Naz ZEKA 5C

OYUNCAKLAR DİLE GELDİ

OYUNCAKLAR

Evimde bir sürü oyuncağım var. Kimileri yeni, gıcır gıcır oyuncak arabalar, kimileri ise annem ve babamdan kalma bazı antikalar. Misket, topaç gibi şeyler yani.

Annem bana hep onun zamanında nasıl oyun oynadıklarını, neler yaptıklarını anlatır. Der ki, "Eskiden sokaklarda seksek oynardık. Pek araba geçmezdi oralardan. Kızlar genelde aralarında oynarlardı. En çok da hulahop çeviririrdik. Hele ki bir lastiğimiz olsa, lastik atlamaca bizim için kaçınılmazdı!".

Babam da bu kafadan: "Eskiden oğlanlarla misketlerimizi toplar ve yuvarlardık. En uzağa gönderen en az gönderenin misketini alırdı. Babam, bana telden oyuncak arabalar yapardı. Seninkiler gibi değildi fakat biz de onlarla yetinirdik işte!" der.

Annem yeniden yanıma gelir, " Beştaş'ı bilir misin oğlum? Öğreteyim de beraber oynayalım!" diye tutturur. Ben de boynum bükük yanına giderim. Genelde o oyuncu halleri pek olmaz.

Oyunu öğretirken bir yandan da "Ah, ah! Hey gidi günler! Eskiden bir bisiklet çetemiz vardı ki okuldan gelir gelmez bisikletlerimizi kapar, sokaklara sürerdik. Meyve ağacı olan komşularımızın bahçelerine girer ve tırmanarak nimetleri toplardık.

Akşama bir duvarın kenarında o meyveleri bitirirdik. Beştaş'ın daha yarısına gelmişken babam kolumdan çekiştirir ve beni bizim evin altındaki depoya götürür, "Bak oğlum! Babamın bana yaptığı bir arabayı buldum." der. Köşedeki bir tel yığınını eline alır ve hevesle yüzüme bakar:

"Beğendin mi?" diye sorar Kafamı aşağı yukarı sallarım. Onu üzmek istemem.

Yukarı çıktığımızda artık biraz kendi halimde takılmak isterim. Oyuncak arabamı elime alırım. Yerde sürükleyerek onunla oynarım. Fiziksel olarak evde olsam da aslında ruhum bir yarış pistindedir. Tam virajı dönmekteyken annem yanıma gelir : "Yemek hazır oğlum." der.

Yemeğe otururuz. Babam anneme, "Eline sağlık tatlım." der. Benim konuşmamı beklemezler. Ben dilsiz bir çocuğum çünkü. Çünkü ben, daha hayatıma en baştan bir sıfır yenik başladım.

Nehir Nil SOY 5C

OYUNCAK HASTANESİ

KANATSIZ MELEK

Merhaba, bugün güneş yine benim için doğuyor uzun zamandan sonra. Kırışmış ve yırtılmış elbisem, kahverengi yolunmuş saçlarım, havada birinin benimle oynamasını bekleyen elim ile yıllar önce kapanmış gözlerimi yeniden açıyorum burada! Tertemiz ve onun elimi ilk tuttuğu gün gibi güzel…

Bekliyorum ve inceliyorum şu an, beni iyileştiren ve mazideki halime getiren doktorum Lucie'ye ve kaderdaşlarıma bakıyorum.Tek düşündüğüm şey nerede olduğum.

Bekliyorum, eski dostumu, arkadaşımı, sahibimi, bu rafta bana ve kaderdaşlarıma gülücükler saçan doktoruma bakarak. Kapı açıldı ve okudum: "OYUNCAK HASTANESİ."

Sağıma ve soluma baktım, arkadaşlarım ve ben eskiden çok değerliydik. Şu an hâlâ bizi düşünen birilerinin olması, çok huzur verici ve duygulandırıcıydı.

Biri girdi, ameliyat malzemelerinin, umudunu kaybetmiş bebeklerin, eski haline dönmüş oyuncaklarına sevinçle bakan çocukların olduğu dükkâna. Mavi fırfırlı eteğiyle bana benzeyen bir kız. Diğer çocuklardan renkli gelmişti bana. Sima olarak aynı olsa da diğerlerinden farklı bakıyordu bana. Ama bunun nedenini ileride anlayacaktım. Bana özel hissettirecekti kendimi. Küçük kız gözlerime baktı ve içimdeki umuda el uzattı sanki… Tekrardan içim ısıttı ve "Onu istiyorum anneciğim!" diye bağırdı. Şaşırmıştım, ne demekti o? Ben hep burada kalmayacak mıydım? Daha sonra Lucie yanıma geldi ve beni ona verdi.

Dışarı çıktığımda gökyüzü benim için parlıyor, cıvıldıyordu sanki. Eskiden olduğu gibi mutlu… Ancak eski haliyle aynı kalan sadece gökyüzüydü. Çocukların yüzündeki parıltı, eski neşe yoktu artık. Ellerindeki uzaktan kumandalı arabalar, kızların ellerinde duran ve adeta poz veren sarışın bebekler, eskiye nazaran oyunlarına, yaptıklarına, hislerine yön veriyordu.

Beni çok isteyen kızın evine vardık. Sıcak gülümsemesi yüzünden hâlâ silinmemişti ve bu durum bana umut veriyordu. Yolda gördüğüm çocuklara şaşırmıştım. Nasıl oynuyorlardı ellerinden düşmeyen telefonlar, elektronik aletler, aynı şeyi tekrarlayan bebeklerle?

Oysa eskiden öyle miydi? Arkadaşımın, can dostumun; saçımı okşayışı, beni içine sokup iyice sarılışı, yumuşak bedeniyle kollarının arasına alıp rüyalara dalışı… Arkadaşları ile daha çok bebek yapıp yeni kıyafetler dikerken yüzündeki tebessümü…

Çok şey değişmişti. Çocuklar mutlu değillerdi, anlık eğlencelere sahiptiler artık. Ne yazık! Ancak farklı olduğunu düşündüğüm ve yüzündeki tebessüm ile benim içimdeki bir şeyleri yeniden aydınlatan küçük kızın odası beni düşüncelerimden alıkoydu. Odasında aynı bana benzeyen bebekler, beni kurtaran ve yeniden ben yapan oyuncak hastanesindeki tanıdık yüzler…

Çok şaşırmıştım. Mutluydum ve içimden ağlamak geliyordu ama böyle bir gücüm yoktu.

Tam o sırada küçük kız içeriye girdi yine gözleri parlıyordu. Ama bu sefer daha farklı geliyordu. Onun diğer çocuklardan farkını anlamıştım. Benim gibi hastalıktan yeni kurtulmuş bir bebeğe samimiyetle koşan kız, diğer çocuklar gibi sınırlanmış değildi. İçinden geldiği gibi oynayabildiği istediği kaderi yazabildiği; pamuktan, yünden, ipekten, bezden bebekleri, tahtadan topaçları, kuklaları vardı. Küçük kız benim elimi sıktı ve benimle tokalaştı. Adını o an öğrendim: "Hayal"

İki yıl içinde Hayal ile çok güzel anılarımız oldu. Arkadaşları ile tanıştım. İlk kepini atarken diğer elinde onun yanında durdum. İğne olurken elinden tuttum ve güne kadar hep yanındaydım. Diğer elinden hiç düşmedim.

Bir gün Hayal odaya neşeyle girdi ancak annesi ve babasının yüzünde aynı tebessüm yoktu. Sanki deprem olmuş ve tüm dünya üzerlerine çökmüş gibi üzgündüler. Gerçek bir gün sonra ortaya çıktı. Hayal hastaydı, hem de çok… Şu an Hayal gözlerini kapadı ben de elindeyim, fakat düşmek üzere…

Biliyor musunuz? Ağlamayı öğrendim. Her şeyimi paylaştığım, bana sahip çıkan ve dost olan küçük kız; görünmeyen kanatlarını takmış, melek olup uçuyordu ebediyete.

Yere düştüm. Belki bir yıl sonra, belki bir ay, belki hiç, belki de yarın gözlerimi orada "Oyuncak hastanesinde" açacağım. Şu an ben de gözümdeki damlalarla toprağa gömüldüm. Yine bir gün güneşin benim için doğmasını bekliyorum.

Zeynep Eylül Yağcıoğlu 6B

DOĞADAN İNSANLIĞA MEKTUP

Ey, Sevgili İnsanoğlu!

Şu an, kanalizasyonlara attığınız çöplerle kirlettiğiniz kanıma bakarak bu mektubu yazıyorum! Mektubuma hitap olarak "sevgili" sözcüğünü kullanarak başladım, çünkü üstümde (gövdemde) yaşayan insandan hâlâ umudum var!

Bu mektubu yazarken tedirginim ve çok korkuyorum. Neden mi?
Beni anlayan, düşünen, empati kurabilen ve bu dünyada sadece kendilerinin var olmadığını fark etmiş az sayıdaki insanları kırmaktan korkuyorum. Öfkeyle yazdığım sözler o pamuk insanlar ve yufka yürekleri için geçerli değil, onlar bana saygı duyuyor. Sözüm diğerleri için.

Ey insanoğlu, beni kirlettin! Size sunduğum, ancak bana zarar vererek inşa ettiğiniz yapay dünyanızla elde edemediğiniz ya da edemeyeceğiniz şeyler uğruna -tıpkı günlük yaşamınızda kaçırdığınız fırsatlar gibi- beni geri dönülmez biçimde kirlettiniz.

Hep kendinize değer verdiniz! Peki, düşündünüz mü benim de bir canlı olduğumu?
Benim de engin mavi denizlerden bir kanım, tertemiz havadan bir kalbim, yemyeşil doğadan, ağaçlardan bir gövdem var! Daha doğrusu

vardı! Siz fabrikalar kurup dumanıyla kalbimi durdurdunuz. Denizlere açılıp kanımı zehirlediniz. Ağaçlarımı, doğayı yakıp yeni bir dünya yaratmaya çalıştınız. Gövdemi yaraladınız. Bencilsiniz!

Biliyor musun insanoğlu?
Beni korumak aslında hiç de zor olmamalıydı. İlla büyük şeylerin yapılması gerekmiyordu sorunları çözmek, çözebilmek için. Yani sizin yapay dünyanızdaki gibi büyütmeye gerek yoktu. Denizlerime değil, çöp kutularına çöp atmak, gövdemi ve en yakın arkadaşım olan hayvanları korumak, ağaçlarımı boşa harcamamak ve gereğinden fazla teknoloji kullanmayıp beni teknoloji çöplüğüne çevirmemek gibi basit önlemler yeterliydi.

Biliyor musun İnsanoğlu?
Geçmişi özlüyorum…
Üstümde kelebeklerin uçuştuğu, kuşların ağaçlarıma konduğu ve atalarınızın neşe içinde yaşayıp gittiği günleri!
Sağlığımı özlüyorum!
Kanımın tertemiz dolaştığı, kalbimin her gün daha da büyük bir coşku ve yaşama arzusu ile yeni bir güne uyanmasını; güzel ağaçlar, heybetli dağlar ile donatılmış kollarımla ve bacaklarımla oynadığım oyunları…

İnsanoğlu; ben SENİN yaşadığın, SIĞINDIĞIN senin dilinde DÜNYA adlı canlıyım!
Beni unutma, beni mutlu eden kanatlarımı kırma!

Beni anlaması dileğiyle,

Bir dosttan sevgili insana…

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

CAN DOSTUM

Bir bahar sabahı,
Bacağıma bir kedi dolandı.
Tüyleri kapkara; gözleri masmavi, ışıl ışıldı,
Kederle baktı bana,
Gözlerinden okunuyordu korku, acı,
Sanki bana söyleyecek bir şeyi vardı,
Sırdaşı oldum kedinin o günden sonra,
Anlattı dertlerini yana yakıla,
Her sabah gelip dinliyordum dertlerini,
Okşuyordum tüylerini, yemek veriyordum ona,
Fakat gelmez oldu yanıma bir süre sonra,
Korktuğum şey mi gelmişti yoksa zavallı kedinin başına?
Buldum onu yine en sonunda bir bahar sabahı,
"Ne oldu ?" diye sordum, yüzü gözü yaralı,
Kesilmiş kuyruğu, kuyruğuna bir teneke bağlı,
Onu o kadar sakınmama rağmen ,
Koruyamamıştım can dostumu,
Acımasız caniler, yakalamıştı onu.

Nil BOZDOĞAN 6C

KARA KEDİ

Kara bir kediyim ben,
Kara patili, kara poslu.
Kimilerine göre de kara kalpliyim.
Uğursuzluk getirir, hayalleri yıkarım.
Oysa sadece bir kediyim.
Doğar, yaşar ve ölürüm.
Süt içer, patilerimi yalarım,
Biraz da eğlence ararım.
Sadece bazıları anlar beni, kırgın kalbimi.
Kim görürse kovar beni,
Sanki ölümcül tehlikeymişim gibi.
Yılda birkaç kere empatiyle karşılaşırım.
Sevginin tadını çok az tadarım.
Keşke herkes anlasa beni,
Bir şans verseler, sevgi dolu olduğumu,
Bir canlı olduğumu kanıtlayabileceğimi.

Alvin ÖZHEKİM 6C

SON KARA KEDİ

Kara kediler çoğu zaman uğursuz olarak anılır fakat bu batıl inançlarımızdan biridir. Kara kediler çoğu zaman en narin kedilerden biridir ve güzel seslerine rağmen hala bu batıl inançlar yüzünden onların dışlandığını hatta katledildiğini "Son Kara Kedi" adlı kitapta görebiliyoruz. Bu kitap Evegene Trivizas adlı bir yazar tarafından yazılmıştır. Bu kitapta hayvanların insanlar yüzünden çektiği çileler anlatılmaktadır. Bu kitapta, kara bir kedinin Batıl İnançlılar Derneği tarafından neler çektiğini ve gerçek aşkın onu nasıl terk ettiğini anlatıyor. Batıl İnançlılar Derneği bunları yapmakla kalmıyor, tüm kedileri yakalatıp bir deri yüzme fabrikasına veriyorlar, sonra tüm adayı, fareler basıyor ve kara kedilerin koruyucusu olan Sevgi teyzeyi de deri yüzücü cüceler yakalıyor.Özetle bu kitapta kedilerin; kara, beyaz, tekir ayırmaksızın sevilmesi gerektiğini vurguluyor. Ben bu kitabı arkadaşlarıma mutlaka öneriyorum; bu kitapta sevgi, nefret ve hüzün gibi birçok duyguyu bulabilirsiniz.

Ece GÖKSU 6C

SON KARA KEDİ

Sizin en severek okuduğunuz kitap nedir? Benimki "Son Kara Kedi" kitabı. Yazarı, Evgene Trivizas. Bu kitapta, bir kedinin kendisi hakkında yapılan hurafelerden nasıl kurtulduğu anlatılmaktadır. Bu hurafelerden kurtulmaya çalışırken ölüm bile olsa kalbinden dostlarını hiç eksik etmediği de kitabın en çarpıcı yanıdır.
Kitapta, hurafelerden çok batıl inançlara da değinilmektedir. İnsanların kendilerini korumak için birçok numara yaptıkları, kedilerin üzerine iftira atarak ayakta kalmaya çalıştıkları anlatılıyor. Bu kitap sizin adeta kara kedilere karşı olan önyargılarınızdan kurtaracak. Eğer kedileri çok seviyorsanız, sizin onlara olan ilginizi arttıracak.
"Son Kara Kedi" kitabının sizin daha çok hayal gücünüzü değiştirmesiyle beraber kedileri anlamanızı ve adeta onların hayatındaki zorlukları anlamanıza yardımcı olacak. Bu kitabın sizin hayata bakış açınızı değiştireceğine inanarak size bu kitabı tavsiye ediyorum.

Melike YÜKSEL 6C

SON KARA KEDİ KİTABI

Kara kedilere yapılan haksızlıkların farkında mısınız? Kara kedilerin sırf renkleri yüzünden yaşadıkları onca işkence gerçekten çok üzücü. İnsanların cahilliğinin getirdiği hatalar ve onlar üzerinde oluşturdukları yaralar, aslında insanlığı da yaralıyor. Sırf renkleri yüzünden onlar sanki bir canlı değilmiş gibi davranmak bence çok yanlış.
Evgene Trivizas adlı yazar "Son Kara Kedi" adlı kitabında, bütün kara kedilerin yaşamaya hakkı olduğunu ve kitabında bu canilikten kaçan, aynı zamanda hayatta kalıp bu canavarlıkların sona ermesini sağlamaya çalışan bir grup kara kedinin hikâyesini kaleme alıyor. Kitapta anlatılanlar kısaca şöyle: Eski kömür deposunun çatısında buluşup konuşmaya karar veren kara kediler, orada "Batıl İnançlar Derneği"nin söylediklerine inanan insanların ve sahiplerine itaat eden köpeklerin baskınına uğruyor ve birçok kara kedi oracıkta ölüyor. Bütün bu yaşananlar onu sevgilisinden ve arkadaşlarından ayırıyor. Hayatta kalan sadece üç kedi olan bizim Rastık, Zeytin ve kitabımızın ana karakteri olan Son Kara Kedi "Batıl İnançlar Derneği" den ve onların caniliklerinden kaçmayı başarıyor. Bütün bu olaylara sebep olan ise batıl inançlardır, herkesin hayatını mahvediyor.

Suece TİMUR 6C

BEN SEÇMEDİM

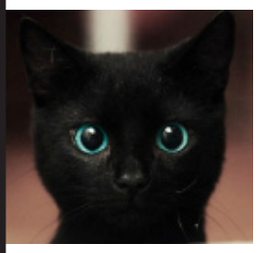

Yolda yürürken,
Biri bana "kara kedi" diye haykırdı.
Arkamı döndüm,
Bir grup insan vardı.
Önemsemedim onları,
Oyun oynuyorlar sandım,
Gerçeği öğrenince sahibim,
Beni evden attı.
Meğersem uğursuz olduğumu,
Felaketlere sebep olduğumu söylemişler,
Lakin ben onlara inanmadım,
Zorluklarla savaştım.
İnsanlar iftiralarını devam ettirirken,
Kimisi bizi koruyordu,
Ama kimse şunu bilmiyordu,
Ben kara olmayı seçmedim.

Melike YÜKSEL 6C

BENİM DE HAYALLERİM VAR!

Rengim kara,
Gözlerim kara,
Hayallerim ise masmavi,
Şirin bir kediyim,
Ama hayallerimin gerçekleşmesini istemeyen bir leke,
Duruyor karşımda!
Hayallerimin engeli,
Bana bakıyor,
Ardından:"Rengin kömür gibi!"diyor.
Sanki ben rengimin siyah olduğunu bilmiyormuşum gibi,
Hiç zaman kaybetmeden süpürge ile beni balkondan itiyor,
Sokaklarda dolaşırken başka bir leke ile karşılaşıyorum,
Bu leke acımasız!
Alıyor eline odunu ve vuruyor başıma,
Bu lekelerin saçma batıl inançları,
Bütün hayallerimi kirletti!
Geriye zavallı ölü bir beden,
Lekelerle dolu bir hayalden başka bir şey kalmadı!
Bu insanlar yüzünden…

Nazlı YAMAN 6C

KARA KEDİ VE BATIL İNANÇLAR

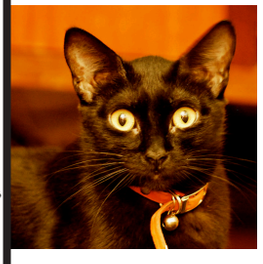

Batıl inançların en bilindiği,
Kara kedilerin rengi,
Siyah ve kapkara tüyleri,
Işıldayan gözleri.

Kapkara tüyleri oldu,
Onlara bela ancak,
Nerden bileceksin,
Onlar koşar sana yardıma.

Onların tüyleri kara,
İçleri bembeyaz,
Ancak önemli olan,
Bunun farkına varmak.

Sevgiye muhtaç,
Aç bil aç,
Dışlanmış, hırpalanmış,
Senin yardımına muhtaç.

Bütün kediler aynı,
Sadece renkleri farklı,
Kara kedinin suçu ne,
O sadece siyahtı…

Suece TİMUR 6C

KUŞ VE ÇOCUK

Elleri katlettiği kuşun altında titriyordu. Gözleri hain bir geleneğin izini süren bir zavallı gibi kuşun üzerinde bitmişti. Elleri toprak olmuş, ecel olmuş, yutuyordu kuşu. Bir damla yaşın ardında kaybolmuş bir ruhtan başka bir şey değildi bu kuş, ne kadar ömrü olmuştu ve nereleri görmüştü? Nasıl bir ezgiyle şen etmişti gökyüzünü, sürüsünün peşinden giderken nasıl motifler çizmişti kim bilir? Fakat şimdi kabilesinin geleneği üzerine ad almak için, şanı için avlanan bir çocuğun henüz kan görmemiş gözleri önünde kanıyordu. Kanadına binip gitmişti işte çocuğun masumiyeti. Kuş, son çırpınmada bir söz mü demişti acaba. Çocuğun yüreği bundan mı yanıyordu. Çaresizce gözyaşlarını sildi. Etrafına bakındı. Suçluluk, ağır basan rüzgârla birlikte yüzüne çarpıyordu. Buram buram yayılan ölümün hazin kokusu çoktan düşüncelerine sinmişti. Artık dönüşü yoktu. Sessizlik bu kadar gürültülü gelebilirdi. Ellerini yavaşça indirerek kuşu taşın üzerine bıraktı, daha sonra kuşu taşın yanından alarak ayakucuna doğru bıraktı. Güzel kuşu, eceliyle yan yana tutmak istememişti fakat eceli zaten taş değildi. Bunu neden yapmıştı?

Gözleri merakla açıldı. Kahveleri, pişmanlığın tattırdığı haklı çıkarma arzusuyla yanıyordu. Suçlunun o olmadığını, ellerini kana boyayanın o olmadığını evvela biliyordu, fakat bu suçluluğun getirdiği hüznü atamıyordu. Öldürmüştü. Çırpındığı yerde hayat olduğunu müjdeleyen bu güzel varlığın hayatına son vermişti. Bütün güzelliği, bütün büyüklüğü ve yakıcılığıyla güneş tam tepede yükselirken kuşun sonu siyahlılarla bitmişti. Küçücük bir kuştu bu, kanadını halsizce bırakmış, minik gagası aralanmış ve ölmüştü işte.

Çocuk, kanla karışık ellerini toprağa sürdü. Hala sıcak kalan kan, toprakla karışarak hazin gerçeklerini öne sürdü. Sonuçta onun da kuştan bir farkı yoktu, ölümün dipsiz çukurunda çürüyecekti, sıcak kanı usulca toprağa karışacak ve sükûnet içinde bağıracaktı, duyanı yoktu. Usulca düşüncelerinden arındı, ağlasa da, bağırsa da duyanı yoktu. Belki o da çoktan ölmüştü. Sadece bir kuşu öldürdüğü için değil, lanet bir geleneğin izini sürdüğü ve sürmeye de devam edeceğinin imzasını attığı için bu başlangıçla…

Yavaşça kalkarken oturmaktan ağrıyan dizlerine lanet etti. Daha ne kadar bekleyecekti burada. Acı bıçak gibi girmişti. Keskin, soğuk ve ani… Fakat pişmanlıklarından ve çaresizliklerinden boğuluyordu, hissetmedi. Kuşu korkarak yerden kaldırdı, oysa öyle canlı duruyordu ki. Uçacaktı, ellerinden kaçacak ve ölümü güzelliğiyle yırtacaktı. O kadar hızlı uçacaktı ki ölüm onu tutamayacak, yaşamın sıkıcı beyazında yıkanacaktı. Fakat bunlar olmayacaktı, bunlar sadece ölümden korkan avcının saklandığı çukurdan başka bir şey değildi.

Ayaklarına baktı, biri diğerinden biraz da iriydi. Yürüdüğü çamurla karışık toprakta belirsiz izler bırakıyorlardı.

Bu izleri takip ederek geri dönmeliydi, fakat şu anda istediği tek şey kaybolmaktı. Ağaçların arasına girerek vicdanından saklanmak istiyordu, kaybolmak ve unutkanlıkla gelen saflık içinde yürümek. Başka bir dileği yoktu. Fakat Tanrı acımasızdı.

Attığı adımlar eşliğinde düşünceleri de kayboluyordu. Parçalar teker teker düşerek zihninde saflığı bırakmıştı. Koy vermişlik düşüncelerinde bir delik açmıştı, artık acımıyordu.

Ellerine baktı, o büyümüştü, o bir erkekti. Kendini acılarla bağırmaktan alıkoyan tek gerçekliğe sığınmıştı. Yıkılmaz bir duvar gibi ördüğü bu yalanın arkasını görememek düşüncelerini kör etmişti fakat umursamayacak kadar kaybolmuştu zaten.

Adımları zihninde belirli bir yer edindikten sonra yaklaştığını biliyordu. Danslara, bağırmalara yaklaşıyordu, bir şenlik çıkacağını biliyordu. Aldığı ölüm adına danslar edilecekti, adına şiirler yazılacak, büyük denecekti, o biri olacaktı. Biri… Ölüm hüzünlü değildi belki de…

Kişiliği, benliği, kimliği adına öldürdüğü kuşa baktı. Biri olabilmek için öldürmüştü. Bir ismin peşinde koşmuş, bir hayali kovalamıştı. Oysa isim neydi ki? Uğursuz bir sıfat uğruna katlettiği hayatın küçük meyvesi artık yoktu. Kendi gözlerinde bir katil, ailesinin gözlerinde ise şanlı bir oğlan çocuğu.

Yavaşça elleri ağaçların kalın dallarına gitti. Artık dönüşü yoktu, ellerini usulca hareket ettirdi. Az ilerde gözleri endişe ile açılmış annesi ve korkusuzluktan yoksun bakışlarla harmanlanmış babasını gördü. Etrafta insanlar fısıldaşarak oğlanın uzun saçlarını sevdi, halen onu görmeyen ailesi kıpırdamamıştı. Etrafta insanlar gülüyor, ''Şenliğin Habercisi'' olarak adlandırdığı çocuğu işaret ediyorlardı. Adının önemsizliğini gördü, çöpten başka bir şey değildi. Oysa ismini kazandığını sanmıştı, fakat ona ''Şenliğin Habercisi'' dendiğinde gıdım duygu hissetmemişti, ''Katil'' dendiğinde de hissedeceğini sanmıyordu.

Kabile artık etrafını sarmış onu bırakacak gibi görünmüyordu, fakat duygusuzca aralarından sıyrılmak istedi, katil olmadığını haykırmak, bağırmak fakat geride kalanlar bir tebessüm sonunda "Ben geldim." oldu.

DUYGU ÖZKAN 8B

Karşımızda beş altı dönümlük bir bahçe içinde kaybolmuş bir eski ev vardır. Panjurları hemen daima kapalı duran bu evde ihtiyar bir karı-koca oturur. Ara sıra öteberi almak için çarşıya giden yine ihtiyar bir hizmetçilerinden başka kimseleri yoktur. Kimse ile görüşmezler. Yine de, bahçenin etrafını çeviren yüksek duvara rağmen mahalle ahalisi onların kim olduklarını, nasıl yaşadıklarını öğrenmeye muvaffak olmuştur...

(Reşat Nuri Güntekin'in Kirazlar adlı öyküsünden)

MEMLEKET ÖZLEMİ

Aslında karı koca tanışıp evlendikten sonra İngiltere'ye yerleşip orada yaşamaya başlamışlar. Türklermiş ama yurt dışına karşı ikisinin de farklı bir merakı ve sevgisi varmış. Dolayısıyla yaşamak için İngiltere'yi seçmişler. Orada uzun bir süre yaşamışlar. Çocukları olmuş. İki kızı olan bu karı koca, çocuklarını büyütmüşler. Artık ikisi de üniversiteye gidince karı koca evde yalnız kalmışlar.

Bir durmuşlar iki durmuşlar üçüncüde yalnız kalmaya dayanamamışlar. En sonunda bu yalnızlıklarını unutmak için bir şeyler aramaya başlamışlar. Her ikisi de emekli olduğu için yeni bir hobi bulmak için düşünecek çok zamanları varmış.

Bir gün yaşlı adam televizyon izlerken bir programa rastlamış. Programdaki kadın her bölümde farklı bir dünya şehrini gezip öğrendiklerini seyircilere anlatıyormuş. Adam karısına bunu anlatınca ikisi de bu programa özenip yeni hobilerinin dünyayı gezip görmek olmasına karar vermişler. Güzel bir program hazırlayıp üç yıl içinde tüm dünyayı gezmeyi planlamışlar.

Gezmeye başlamışlar. Planlarında Türkiye son sırada yer alıyormuş. Bilerek böyle yapmışlar. Gezmişler, gezmişler… Türkiye'ye sıra gelmiş. Doğup büyüdükleri yeri görmüşler, ana dillerini hatırlamışlar. Türkiye'yi ne kadar çok özlediklerini hatırlamışlar. O gün bu gündür Türkiye'ye yerleşmiş durumdalar. Kızlarının mezun olmalarını bekliyorlar. Onlar mezun olunca yine İngiltere'ye gidecekler. Şimdi hiç evlerinden çıkmamalarının sebebi bir kitap üzerinde çalışıyor olmaları. İngiltere'ye gitmelerine az kaldığı için zamanları kısıtlı. Çünkü kitabı Türkiye'de bitirmek istiyorlar. Kitabın ismi Memleket Özlemi'ymiş. En azından bizim bildiğimiz bu.

Bunların hepsini hizmetçileri olan Ali Amca'dan biliyoruz. O bize anlattı. Karı koca o kadar yoğunlarmış ki dışarı çıkıp bir ekmek bile alacak vakitleri yokmuş. Bu yüzden Ali Amca'yı işe almışlar.

İşte böyle. Bu kadar yoğun çalışmanın ardından nasıl bir şey çıkacağını merak ediyorum. Ali Amca'ya göre kitap sadece Türkiye ile ilgili olmayacakmış. Gezip gördükleri yerlerden de bahsedeceklermiş. Kitap çıktığında ilk alan ben olacağım.

Defne SOLMAZ 7A

BEN İSTANBUL'UM

Ben İstanbul'um
Cebinde beş kuruş
Tenha sokaklarda top oynayan
Siyah saçlı küçük çocuğum.

Ben İstanbul'um
Kâğıt helvalara doyamayıp
Bir tane daha almak isteyen
Mavi gözlü kız çocuğuyum.

Ben İstanbul'um
Büyük Ada'nın yokuşlarında
Bisiklet yarışı yapan
Uzun boylu genç kızım.

Ben İstanbul'um
Martılara simit atıp
Günbatımı Boğaz'ı izleyen
Âşık delikanlıyım.

Ben İstanbul'um
Vapur seslerinin çokluğunda
İskelede pamuk şeker satıp
Geçimin sağlayan bir Anadoluluyum.

Ben İstanbul'un yolsuz mahallerinde
Titrek lamba ışıkları altında
Okul hayalini yaşatmak için çok
Daha çok çalışmak zorunda olan
Bir erkek çocuğuyum.

Sonra ben,
Bir sanayi mahallesinde
Evine ekmek götürme derdine
Çok erken düşmüş bir delikanlıyım.

Belki de Füruzan'ın Parasız Yatılı'sında
Sokaklarda yabancı yürüyen anne-kız.
Ya da Sabahattin Ali'nin
Beş kuruşa araba satan çocuğuyum,
Cılız bedeniyle.

Ve Bağdat Caddesi'nin ışıklı aydınlığında
Hayaller kuran bir genç kız
Yahut
Üsküdar'da Kız Kulesi'ni ilk defa gören bir çocuk
Sonra
Yine taşı toprağı altın İstanbul.

Ayşe Ela YILMAZ 7A

İKİ HİDROJEN BİR OKSİJEN

Su, su bilimde iki hidrojen ve bir oksijenden oluşan bir bileşiktir. Su; sosyal yaşantılarda, hayatta ve diğer alanlarda bize sadece iki hidrojen ve bir oksijen olarak mı görünür? Su; bedenimiz, kendimiz için öncelikle bir yakıt, yaşam aracıdır. Su öyledir ki her mevsim farklıdır. Her derecede farklıdır, bu da bizi, dünyayı farklı yapar. Her yeni keşfedilen gezegende öncelikle su ve bakteri aramaları bize önemini gösterir. Yanı sıra çevremizde de denizler, göller var. Nehirlerden elde ettiğimiz enerji, enerji ile kazanılan işler, yeni hareketler var. Hareketlerden bir tanesi, elektrik. Elektrik birçok enerjiye dönüşebildiğinden onsuz iş de yapmak artık imkânsız sayılabilir. Şimdi geriye baktığımızda tüm bu olanları yaşıyor olmamızın, bu saydığım teknolojilerin su ve onun hareketleriyle olması kulağa ilginç geliyor.

Su; bu teknolojiler dışında maddi, sosyal olarak insanlara birçok olanak da sağlamıştır. Biz suya, su da yeni bir teknolojide, işte, harekette yer almak için bize muhtaçtır. İnsanlar su aracılığıyla cumhuriyetin ilk zamanları tarım ve hayvancılık ile uğraşmışlardır. Susuz tarım yapılamaz. Ekinler susuz ne çimlenebilir ne de gelişebilir. Hayvancılıkta da böyledir. Hayvanların bizler gibi olduğunu ve onlar için de su gerektiğini unutmamalıyız. Hayvancılık da tarımla bağlantılıdır; iyi besin, ekin yiyemeyen hayvan gelişemez. Bu örnekten yola çıkarak su konusunda sıkıntı çeken her bir istihdamın birbirini etkileyeceğini görebiliriz.

Zaman ilerledikçe yapılan çoğu ekonomik faaliyet de değişti ve bununla beraber su kullanımı da. Şu an ülkemizde sanayi ve hizmet sektöründe ağırlık fazla. Bu sektörlerde su kullanımı artmıştır. Sanayi sektörü genellikle su konusunda, çevreyi kirlettiği ile anılır. Üretilen ürün için kullanılan suyun çevreye bırakılan sudan az olması bu söylentiyi kanıtlayabilir. Hizmet sektöründe de en önemli şeylerden biri de temizliktir. Temizliğin geçtiği her yerde de su kullanımına rastlamak elbet mümkündür. Bunlar ekonomik faaliyetlerdir. İnsanlar günlük faaliyetlerinde de böyle su kullanıyorlar mı, evet ve sıkça. Sabah kalkıyoruz yüzümüzü su ile yıkıyoruz, uykulu hâlimizden çıkmak için bir bardak soğuk su içiyoruz, duş alıyoruz. Temiz kıyafet giymek için giysilerimizi makinede su ile yıkıyoruz. Tabii bu işlemleri yaparken kalıcı zararlar da bırakmıyor değiliz…

Anlıyoruz ki, su ailemizden bir parça, yaşamımızda bize diğer kapıları açan bir anahtar. İnsanoğlu sudur. Herkesin hayatı onun üzerine kuruludur, onsuz bir hayat imkânsızdır. Hayatımızın anlamı iki hidrojen ve bir oksijendir.

Halide Sezi HASİN 7A

GILGAMIŞ DESTANI

ENKİDU

Enkidu
Annesi geyik,
Babası aslan olmuştu.
El kadar bebek büyüyüp koca adam oldu,
Gılgamış'a kafa tuttu.
Gılgamış oldu onun sonsuzu,
Yaşayıp giderken bir lanete savruldu,
Kalbi atmıyor, konuşmuyordu.
Ölümlü dünyada yalnız kalan dostu oldu.

Sezi HASİN 7A

ENKİDU

Yiğit Enkidu,
Mert Enkidu.
Ormanlardan geldin,
Gılgamış'ı alt edemedin,
İyi bir dost edindin.
Lanetlendin,
Karşıladın ölümü soğukkanlılıkla.
Ayrıldın sonunda Gılgamış'la.

Duru OKAY 7A

GILGAMIŞ

Sevgili Gılgamış'a
O güçlü ruha
Eskilerin kralına
Zamansız yolculuğuna
O zamanın Mevlana'sına
Ölümsüzlüğü arayana
Ararken kaybolana
Ölüm çukurunda
Sesleniyorum sana.

Öykü GÜVEN 7A

DESTANDAN ŞARKIYA

Bana bir destan anlat
Enkidu
İçinde bütün tanrılarım
Gılgamış'la Şamhat olsun
Ormanda Humbaba…

Bana bir destan anlat
Gılgamış
İçinde otla yılanlar
Şamaş'la Anu olsun
Güneşle ay…

Anlatırken tut elimi
Ölüme dalıp gitsem bile
Bırakıp gitme sakın
beni…

Bana bir destan anlat
Humbaba
İçinde tüm lanetlerim
İçinde Uruk olsun…

Alp KESLER 7A
Öykü GÜVEN 7A

GEÇMİŞE YOLCULUK

İstanbul yine, her zamanki gibi çok güzel. Yıllardır yurtdışında yaşıyorum, çok güzel, rüya gibi bir şehirde ama İstanbul'um hep burnumda tütüyor. Çocukluğumun geçtiği Moda'yı, babamla her pazar tekneyle dolaştığımız büyüleyici Boğaz'ı, Adalar'ı, Tarihi Yarımada'yı, her köşesini özlüyorum benim sevgili şehrimin. Bugün çocukluğuma doğru bir yolculuğa çıkıyorum, Moda'ya. Doğduğum, büyüdüğüm semti bugünlük kiraladığım bir bisikletle dolaşacağım. Okuduğum ortaokulun önünden başlıyorum yolculuğuma. Ne kadar çok anım var bu binada, ne haylazlıklar, ne kahkahalar, ne güzel dostluklar… Rahmetli edebiyat öğretmenim Erdal Hoca'ma bir selam çakıyorum ve güzel sokaklara dalıyorum. Okul çıkışı arkadaşlarla mutlaka birer fırın sütlaç yediğimiz muhallebici kapanmış, yerine bir hediyelik eşya dükkânı açılmış, mahallemizin simitçisi Sezai Abi de köşe başında oturmuyor artık. Ne iyi bir adamdı Sezai Abi, gerçekten işini aşkla yapardı, sabah okula giden çocuklara simidin arasına peynir sürüp verirdi. "Öğrencisiniz siz evladım, yoruluyorsunuz o kadar, acıkırsınız elbet. Şimdi yemeseniz de sonra yersiniz." Hafta sonları mutlaka yanına uğrayıp eve birkaç simit alırdım. Bana gençlik anılarını anlatırdı. Bu sırada soğuyan simitler yüzünden annemin yoğun azarlamasına maruz kalırdım. Deniz kenarına doğru sürüyorum bisikleti. Manzara muhteşem bir tarafta adalar, Fenerbahçe, karşı tarafta Tarihi Yarımada. Odamdan gözüken bu manzara kadar beni rahatlatan bir şey olmamıştır. Şimdi bile gergin anlarımda bu etkileyici tabloyu gözümün önüne getirip rahatlarım. Denizin en güzel göründüğü sokağa çıkıyorum. Bu sokağın başında ilk aşkım otururdu: Deniz… Ne çok şey paylaştık birlikte. Gizli gizli buluşmalarımızı, aldığımız frambuazlı dondurmalar eşliğinde yaptığımız sahil buluşmaları. Dört sene çıktıktan sonra taşındı Deniz'ler, İzmir'e, o zamanki kendime göre dünyanın öbür ucuna. Kahrolmuştum. "Hayır, bunu yapamazsın, gidemezsin!" diye bağırıp kalbini kırmıştım kızın. Dalgaları, sarı saçları sallana sallana, koşarak kaçıp gitmişti yanımdan. Giderken attığı bir bakış var ki, aklıma gelince gözümü dolduruyor… Bu çıkışım yüzünden bir veda bile edemeden gitti güzel Deniz'im. Zaten ergenlik fena çarpmış, bir de üstüne ayrılık acısı, fena depresyona girmiştim. Bu özel sokakta ilerliyorum. Kafamı dinlemek istediğimde geldiğim bank hala burada. Yanından geçiyorum. Özellikle bayramlarda uğrak noktamız olan Mehmet Efendi'nin şekerci dükkânı hala duruyor. Duyduğuma göre oğlu Emin işletiyormuş, eski tadı da yokmuş şekerlerinin. Ne eskisi gibi ki zaten şimdi? Mehmet Efendi dedemin iyi ahbabıydı, öğlen oldu mu beraber mutlaka bir kahve içerlerdi. Doğup büyüdüğüm apartman bu sokağın en sonunda. Oraya doğru sürüyorum bisikleti, yavaş yavaş. Tam önüne geliyorum, duruyorum. Kokular, görüntüler birbirine karışıyor. Annemin güzel yüzü, babamın sabah evden çıkarken sürdüğü kolonyası, sıcacık börek kokusu, ablamla çılgınca oynadığımız oyunlar, mutluluklar, üzüntüler, heyecanlar, ailemiz, çocukluğum… Bahçesine giriyorum apartmanın. Bisikleti babamla birlikte diktiğimiz ağacın altına yaslıyorum ve dallarını tutuyorum, saygıyla önünde eğiliyorum sırdaşımın. Az mı şey konuştum onunla, sevinçlerimi, kırgınlıklarımı, kızgınlıklarımı az mı anlattım? Her seferinde de tutardı sırlarımı, son derece güvenilir bir dosttu benim için. Bisikletin yanına, ağacın altına uzanıyorum. Gözlerimi kapayıp kendimi güvende hissetmeye çalışıyorum. Bir an geçmişe geri dönmek istiyorum; çünkü eskiden daha mutluyduk biz insanlar, her şey daha masum, hayat daha huzurluydu sanki… Ama gözlerimi açıyorum kısa sürede, sonuçta dışarıda beni bekleyen bir hayat var. Hem ne demişler dünü unutma günü yaşa…

Kaan KULELİ 8B

GÜNEŞE ÇARPAN KIRLANGIÇ

Bilirsiniz, bazı kuşlar kışı Afrika'da, yazı Avrupa'da geçirirler. Bu kuşlara göçmen kuşlar denir. Hikâyemize konu olacak kuş da bu göçmen kuşlardan biri: Kırlangıç.

Kırlangıç, o ilkbaharda yazı geçirmek üzere sürüsüyle beraber Avrupa'ya gitmek üzere yola çıkmıştı. Takdir edersiniz ki, yol uzundu. Yılda iki kez kaldıkları kıtayı değiştirmek… Şanslılardı ki, güçlü kanatları vardı. Yoksa bu işin üstesinden gelmeleri çok zor olurdu. Her neyse, yolları uzundu. Hemen kanat çırpmaya başladılar. Birkaç ay süren, dura kalka uçuş deneyimlerinden sonra artık Avrupa'ya pek de bir yolları kalmamıştı. Önlerinde İstanbul Boğazı vardı, sonra birkaç önemli yerden daha geçecekler ve yolculukları bitecekti. Kahramanımız Kırlangıç, bu yolculuğun bitmesi için sabırsızlanıyordu. Çünkü sonunda istediği kadar dinlenecek ve bir yavrusu olacaktı. Yavrusu olmalıydı, aksi takdirde türünün soyu tükenirdi. Pek çok kirliliğin yaşandığı bu günlerde, pek çok türün soyu tehlikedeyken bunu düşünmek, kuşlar için kâbustan farksızdı.

Önlerinde İstanbul Boğazı vardı, dedik. Tamamen şans eseri, İstanbul'dan gece vakti geçeceklerdi. Ah, ne şans! Hem iyi hem kötü şans… İyisi, İstanbul gibi eşi görülmemiş şehri karanlığa bürünmüşken görmek; kötüsü, bahsettiğimiz kirliliklerden kaçamamak. Biz hikâyemize devam edelim de okurlar görsün o okyanus gibi masmavi tüyleri pırıl pırıl parlayan kırlangıcımızın başına ne geldiğini.

Tüm sürü susamıştı. Susamışlardı ama ne susamak… Kaç gündür boğazlarının kuruluğunu buldukları su birikintilerinden geçiştiriyorlardı. Ama şimdi, tüm sürü görmüş tabii boğazın eşsiz sularını, kaçırırlar mı o lezzetli serin suları? Hepsi hızla boğazın iki kenarını kuşattı. Başladılar kana kana içmeye. Bizim kahramanımız da içti sudan. Ama onun gözü başka yerdeydi. Durduğu yer öyle iyiydi ki, denizden geçen tüm gemileri görebiliyordu. Bir an tüm dünyayı bir gemide gezmiş bir kuş olabileceğini hayal etti. Öyle olsa tüm kuş dünyası onu tanır, bilirdi. Yani havalı olurdu. Ama bunlar yalnızca birer hayaldi. O hayale daladursun, sürü başladı havalanmaya. Ama bizimki öyle dalmış ki hayal dünyasına, ruhu duymadı ailesinin ve arkadaşlarının hızla uzaklaştığının. İşte, şans diyoruz ya, kuş yasasıdır, geride kalan kuşlar beklenmez. Ailesi bir bağırdı, ses yok. İki bağırdı, gene yok. Ne yapsınlar, onlar ağlarken, yavruları bir nokta oldu, gözden kayboldu. Bizimkine sorsan, hayaller hayaller… Ama birden kendine geldi. "Geç kaldın, çok geç kaldın kendine gelmek için!" diyesiniz geliyor ama, elden ne gelir? Kuşumuz önce sağa baktı, sonra sola baktı, bir şey göremeyince anladı ki kaybolmuş. Sakin kalmaya çalıştı. Hemen ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Bir kuş kaybolunca ne yapabilirdi ki? Evet, evet! Hatırladı sonunda! Yolculuğa başlamadan önce bir eğitimden geçmişlerdi. Bu eğitimde yolculukta karşısına çıkabilecek sorunlar karşısında neler yapabileceklerini atalarının tecrübelerini bilenlerden dinleyerek öğrenmişti. Arkadaşları bu eğitimi çok önemsememişlerdi ama bizimki önem vermiş, titizlikle dinlemişti tüm bilgileri. Öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Hmm, bir şeye doğru gitmesi gerekiyordu. Ama neydi bu? Bulutlar… Hayır… Yıldızlar… Hayır… Neydi, neydi? Ha, buldu işte! Güneşti izlemesi gereken. Güneşi aramaya başladı bu sefer. Güneşi bulmak kolaydı gerçi. Dünyanın en büyük ısı ve ışık kaynağı… Şöyle bir etrafına baktı bizimki. Birden bire kalakaldı. Güneşi görmüştü işte. Ne kadar çok ışık ama! Gözleri kör olacaktı neredeyse. İçini bir heyecan kaplamaya başladı. Hiç düşünmeden Güneş'e doğru uçmaya başladı. Gittikçe daha çok hızlanıyor, arkadaşlarını ve ailesini yeniden görebilme ümidi daha da artıyordu. En sonunda o kadar hızlanmıştı ki, onu neredeyse görebilmek imkânsızdı. Ama bir şey oldu bizimkine. Çarptı mı ne? Hiç Güneş'e çarpılır mı canım? O dünyadan çok uzakta. Ama çarptı işte. Hem de fena çarptı. Düşüyor şimdi de. Yere düşüyor. Ama onun güçlü kanatları var. Bir çırpar, süzülür göklerde. Hadi çırpsana, düşeceksin! Yok, çırpmıyor. Düşecek birazdan.

Ah, ah! Dedik ya kötü şans diye… İşte buydu kötü şans. Zavallıcık kurtulamadı kirlilikten. Bu insanoğlu betondan bir binayı gitmiş Güneş gibi apaydınlık yapmış. Olacak iş mi yahu? Güneş bu, Güneş! Ne yapalım, tüm kuşlar böyle ölünce akılları başlarına gelecek. Aman ağzımızdan yel alsın, biz yine böyle şeylerin hiç olmamasını dileyelim.

Defne SOLMAZ 7A

RESİMDEN ŞİİRE

ANI YAŞA

Bir cuma günüydü,
Hayal gücünün odası.
Gün batımının önünde
Büyük bir ev kapısı…

Başında da bir kız,
Yanında köpeği,
Hayal eder sadece,
O kapıdan girmeyi…

Çaresizlik yerine
Hayal gücünün kullanımı,
Yaşatır seni
Oradaki anı yaşamayı…

Alp ÖZDEN 6A

ÇOCUK VE UMUT

Kırmızı elbiseli çocuk
Arkadaşlarından kopuk
Dışarı çık,
Hayallerini çiz!
Duvar bekliyor gelmeni.
Yalnızlığın mutluluğunu bozamaz.
Güneş parlıyor,
Kapılar kapanıyor.
Otlar yemyeşil,
Gökyüzü masmavi

Kırmızı elbiseli çocuk
Hayallerin yok olmasın
Raftaki renkleri al
Umutlarında olan resimlerini çiz.
Hayallerin yaşasın,
Gerçek olsun tüm dileklerin!

Melike M. ŞAHİN 6A

MİNİK RESSAM

Küçük bir kız vardı,
Yaşardı kendi halinde.
Duvarlarla örülüydü çevresi,
Merak ederdi,
Acaba dışarıda ne var?
Orada kimler yaşar?
Resimler çizerdi,
Minik hayal dünyasında.
Düşler görürdü,
Uzun uykularında.
Bir ev çizerdi,
Mavi kapının arkasında.
Küçük kare bir ev,
Dumanı tüten bacasıyla.
Renkli ağaçlar çizerdi,
Gün batımının altında.
Bir köpek vardı,
Küçük evin yanında.
Ne kadar da mutluydu,
Çizerken resmini duvara.

Ayşegül Duru BAYDEMİR 6A

KÜÇÜK DÜNYAMDAKİ MUTLULUK

Doğuyorsa güneş uyandığımda,
İki elimi açtığımda arada kalan mutluluk,
Resim çiziyorsam duvara
Rengârenk ev, bulutlar mutluluk…

Hissediyorsam içimde kıvılcım,
Baktığımda görüyor,
Duyduğumda anlıyorsa,
İçinde yaşadığım resmimde
Boyalarımın renginde
Çizdiğim ağacın kovuğundaki
Küçük kuşun sesinde
Saklıdır mutluluk...

Bazen çizdiğim resmimde
Bazen evimden tüten dumanda
Bazen de yemyeşil ağaçta
Mutluluk saklı bu güzel hayatta...

Bazen anlamıyorum sizi
Gerekir mi bir uğraş mutluluk için?
Yetmez mi içinizdeki istek,
Yaşamaya dair,
Çiçekler, böcekler, dağ, taş
İfade ediyorsa bir şey,
Cik cikler içini neşelendiriyor,
Su sesi heyecanlandırıyorsa,
Her yerde her an,
Mutlusun, mutluyum mutluyuz…

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

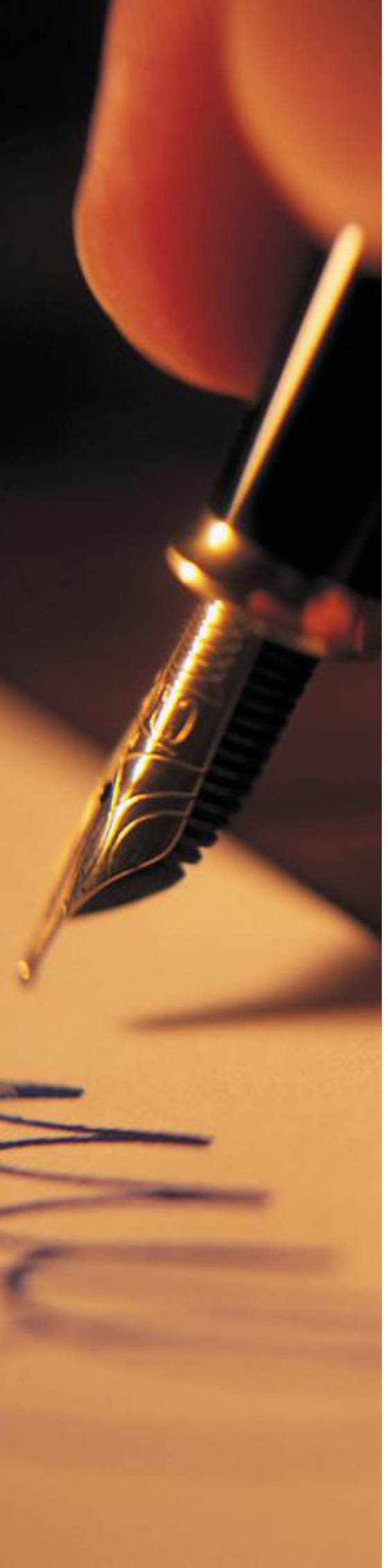

ÖZLÜ SÖZLERDEN YAZIYA

Bencil mi?

"Bencil insan her yerde yalnızdır. Tek başına kalmış, meyvesiz ağaç gibi kuruyup gitmeye mahkumdur."

Benciliz, evet hepimiz benciliz. Aslında bencillik kötü bir şey değil bence ve gayet olağan bir durum. Belki söylediklerim sıra dışı geliyor ilk önce ancak dinlediğimiz zaman mantıklı gelebilir. Benciliğin tanımını yanlış yapıyoruz bu sebeple de bencil insan kötüdür, diyoruz. Ancak hepimiz benciliz. Aslında her şeyin fazlası zarar olduğu gibi bencilliğin de fazlası zarardır. Nedir mi bencillik? Bencillik bir insanın kendini düşünmesi ve her durumda kendi menfaatini düşünmesidir. Düşündüğümüzde bu gayet doğal. Biz bu hayatı kendimiz için yaşıyoruz ve mutlu olmak istiyoruz. Çünkü üzüldüğümüzde acıyı biz hissediyor, kızdığımızda kendimizi parçalıyoruz. Kendimizi düşünmemiz çok doğal. Örneğin, oylarımız kendi menfaatimiz için kullanmıyor muyuz? Dürüst olalım ki hepimiz ülkemizin geleceği için desek de bir şirketin patronu olsak ve bir parti çok başarılı olsa ancak bizim şirketimizi seçimi kazanınca batıracaksa oy vermeyiz. Kafamızı sallayıp itiraz etmeyelim, bu bir gerçek.

Bu paragraf ile bencilliği biraz övdüm. Şimdi de kötü yanlarını anlatma vakti. Bencilliğin iyi ve kötü yanı gerçek hayatta çok net fark edilebilir ancak söz ile ifade etmesi çok zor. Bencilliğin fazlası kötü ve insanları sizden soğutan kısmıdır. Bunu bir örnek ile açıklamak istiyorum. Esma ve İnci iki arkadaş ve ödev yapıyorlar. Esma bir yeri anlamıyor, İnci'ye soruyor. İnci en güzel şekilde anlatıyor böylelikle Esma'da faydalanıyor. Ancak İnci Esma'ya soru sorunca Esma, İnci'ye bilerek yanlış anlatıyor, İnci de okulda zor durumda kalıyor. Esma'nın yanlış anlattığını öğrenen İnci de bu durumu ifade ediyor ve Esma bencilliği yüzünden yalnız kalıyor.

Sonuç olarak insanlara zarar verecek bir biçimde bencillik yapmak, kara kuyuya atlamak gibidir. Unutmayalım ki yaptıklarımız bize bir gün döner. Bencil değil, mutlu olalım!

Anahtar

Cahil kalmış insanlar; doğdukları gibi büyümüş, kendileri ve toplum için yararlı duruma gelememiş kimselerdir.

Cahillik… Cahiliyet şu an çağımızın problemi. Ama ben bugün cahilliğin tehlikeli noktasına değineceğim. Cahil insan eğitilmemiş, kendine bir şey katmamış insandır. Cahillik illa okumamak değildir. Bilip de yanlış yöne sapmak vb. durumlar da cahilliğe örnek verilebilir. Ancak ben cahil olup bunu göstermeyen insandan korkarım.

Cahil insan; yaşına rağmen hayatta belirli tecrübelere sahip olmayan, okumaktan, öğrenmekten kaçınan bazen ise hayat şartlarından dolayı bilgi sahibi olmayan kişidir. Ancak bazı insanlar var ki belirli bir birikimi, kayda değer bir düşüncesi olmamasına rağmen bu yönünü açığa vurmadığı için belirli yerlere gelebiliyor ve bilgisi olmadığından kurnazlığını kullanıyor. Vicdanının önüne geçip kötülükler yapabiliyor. Böyle insanların davranışlarını aynı "Lafla peynir gemisi yürümez." atasözüyle anlatabiliriz. Çünkü onların geldiği yerlerdeki kalış süreleri söyleyecek sözleri kalmadığı zamana kadardır.

İşte bilgi çok değerli bir hazine ve zekâ ile emeğin bile önüne geçebilecek bir anahtardır. Bu anahtar ile hayatın iyi yerleri kariyerleri açılabilir. Bir şey öğrenmek ve kullanabilmek ne güzel!

Zeynep Eylül Yağcıoğlu 6B

VELİLERİMİZ YAZIYOR

BÜYÜMEK

Değerli çocuklarım,

Fen dersinde ilk öğretilen şey, canlıların doğup büyüdüğüdür. Sizler de, ellerimizde doğdunuz ve büyüyorsunuz. Her geçen gün daha güzelleşiyor, daha yakışıklı oluyorsunuz. Bu büyüme sürecini hissediyorsunuz ve farklılaştığınızı anlıyorsunuz. Ancak şunu bilmenizi isterim ki, bizlerin hala minicik bebeklerisiniz. Ne kadar büyürseniz büyüyün, bizim çocuklarımızsınız.

İnsanlar, varoluşundan bugüne, her nesil bir öncekinden daha akıllı ve daha gelişmiş hale gelmekte. Bu gelişime sizler de bizler de ayak uydurmak zorundayız. Sizlerin aklı ve ebeveynlerinizin tecrübesi, sizin en mükemmel sonuca ulaşmanız için birer araç. Vereceğiniz kararların, hedeflerinize ulaşmanız için, ailenizin fikirleriyle harmanlanıp sonuca ulaşması bizlerin de hedefi.

Her aile, çocukları için en iyi olsun ister. Bunun sizler için de iyi olup olmadığını, sizin fikirlerinizi de dinleyerek belirlemeli. Sizler hata yapabilirsiniz, bizler de hata yapabiliriz. Bunu en aza indirgemek bizlerin elinde.

Eskiden, bizlerde sizlerin yaşındayken, anne ve babalarımızla aynı şeyleri yaşadık unutmayın. Büyümenin ne demek olduğunu, sizlerden daha önce öğrendik. Şunun da farkındayız ki hayat sizler için daha zor ancak seçenekleriniz daha fazla. Sizler daha akıllı, daha açık görüşlüsünüz.

İyi ya da kötü, bizlerle paylaşacağınız her şey, sizlerin gelişimine ve büyümenize faydalı olacak. Sorunlarınızı ve sıkıntılarınızı paylaşırsanız çözümü en kısa zamanda bulabiliriz. Güzel şeyleri paylaşırsanız, coşkusunu artırabiliriz. Ebeveynleriniz, sizlerin büyüdüğünü gördükleri zaman mutlu oluyorlar, buna inanın. Yaşadığınız her şey onları da etkiliyor.

Sizlerin gelişimi, sizi olduğu kadar bizleri de şaşırtıyor. Bizler de sizlerle öğreniyoruz: Büyümek nasıl bir şey? Ne yapmalıyız?

Değerli çocuklarım, güzel bir söz vardır. "İlk başta, anne –babamızın çocukları, sonra çocuklarımızın anne-babası oluruz. Daha sonra, anne-babamızın, anne-babası, en sonunda da çocuklarımızın çocukları oluruz. " Bu doğanın kaçınılmaz gerçeğidir.

Çocuklarımıza, sizlere, bu dünyaya bıraktığımız en büyük eserler gözüyle bakıyoruz. Bu eserlerin en mükemmel hale gelmesi için çalışıyoruz.

Sizleri çok seviyoruz.

Yamaç HASİN
(7A sınıfından Halide Sezi HASİN'in babası)

SUYUN VERDİĞİ DERS

O sıcak gün, Timbo dört kardeşiyle çadırda oturuyordu. Uzandı, içinde çamurlu su bulunan sürahiyi almak için... Plastik sürahiyi alıp bardağına su koydu. Annesi ona çok az sularının kaldığını söylermişçesine gözlerini oynattığı için Timbo bardağının tamamını doldurmadı. Çamurlu suyu içti. Ne kadar da rahatlamıştı. Çamurlu da olsa su gibisi yoktu. İki yıldır yağmur yağmamıştı memleketine, Çad'a. Su içmemekten ve yemek yememekten zayıf düşmüştü Timbo. Kızıyordu insanlara... Daha doğrusu onların çok az bulabildikleri suyu boş yere harcayanlara. O israf edilen "temiz" suları ona verselerdi ya! Her zamanki gibi su sıkıntısı çektikleri bir gün, onların köyünde yaşayan ve Timbo'nun ailesine göre çok zengin olan Molobo ailesi bir su kaynağı buldu. Timbo'nun ailesi de dahil birçok aile, su kaynağının başına toplandı. Bu, o güne kadar köylerinde bulunmuş en büyük su kaynağıydı. Yaşayan herkese bol bol yetecek zenginlikteydi. Köydeki herkesin umudu bitmez tükenmez bu kaynaktan birazcık su alabilmekti. Ancak açgözlü Molobo ailesi köydeki çok ihtiyacı olan ailelere bile su vermeyi reddetti. Timbo hemen gidip Molobo ailesinin bir üyesi olan eski arkadaşı Akona 'ya su kıtlığı çektiklerini söyledi ve onlara biraz su verip veremeyeceklerini sordu. Akona ona, "Suyu benim ailem buldu. Çok istiyorsan kendin bul ve iç! Bana ne? Ancak bedelini ödersen sana su verebiliriz. Bedava olmaz!" dedi. Timbo çok içerledi ve "Niye böyle diyorsun? Elindekini gücü ihtiyacı olanlarla paylaşmak çok daha erdemli bir davranış olmaz mı?" dedi. Ancak Akona ona aldırmadı. Böylece Timbo yıllardan beri çok sevdiği çocukluk arkadaşı Akona'nın ne kadar açgözlü olduğunu anladı. Büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Akona'nın yıllardır onu kandırdığını ve ikiyüzlü olduğunu düşündü. Timbo'nun artık su gibi yaşamsal bir kaynağı ticari kazanca çevirmek isteyen bu insanlara olan güveni gitmişti. Timbo'ya göre onlar su gibi temel kaynakları hem boşa harcayan, hem de gözü paradan başka bir şey görmeyen kötü kalpli insanlardı. Aslında bir yönden haklıydı Timbo. Bazı kendini çok beğenmiş zenginler gerçekten de suya ihtiyacı olanları unutup onu sanki bitmez tükenmez bir kaynak gibi harcıyor. Onlar dünyada birçok insanın su sıkıntısı çektiğinin farkında bile değiller. Neyse bu konulara girmeyelim ve ben size hikayenin geri kalanını anlatayım. O günden sonra Timbo, Akona ile olan arkadaşlığını bitirdi. Onunla bir daha konuşmadı, aynı sırada oturmayı, beraber futbol oynamayı, okul çalışmalarda işbirliği yapmayı reddetti. Timbo, Akona'nın kendisine çok çalışkan bir öğrenci olduğu için yanaştığını ve ondan yararlanmak istediğini anlamıştı. Bunun üzerine bir süre sonra Akona da Timbo ile arkadaşlık yapmayı, daha doğrusu arkadaşlığını devam ettirme çabalarını kesti. Yıllar böyle akıp gitti.

Tam altı yıl sonra Timbo on sekiz yaşında iken okuldaki başarılarından dolayı Amerika'ya tıp okumaya gitti. Derslerine çok çalıştı, sınavlarında başarılı oldu, burslar aldı ve sonunda okulu birincilikle bitirdi. Yokluktan gelen biri olmasına karşın böyle bir derece almak çok büyük bir başarıydı. Bu nedenle öğretmenleri ona üniversitede kalmasını ve profesör olmasını teklif ettiler. Ancak Timbo Çad'daki ailesini ve hasta annesini düşününce bu teklifi reddetti. Böylece altı yılın sonunda Timbo ülkesine geri döndü. Çad'a geldiğinde ailesi ve arkadaşları yıllar önce Amerika'ya gönderdikleri liseli gencin yerine başarılı bir doktoru buldular. Timbo'yu sevinçle karşıladılar, tebrik ettiler ve onun gelişi için bir kutlama yaptılar.

Timbo'nun eve geldiğinde ilk yaptığı şey hasta annesini muayene etmek oldu. Annesi bağırsak enfeksiyonu olmuş, kirli sudan mikrop kapmıştı. Timbo köydeki birçok insanın da annesi gibi yataktan kalkamadığını fark etti. Köyde bu hastalığa yakalanıp en kötü durumda olan Akona'ydı. O yataktan kalkamıyor, yürüyemiyor, zar zor konuşabiliyordu ve neredeyse ölmek üzereydi. Moyoko köyündeki doktor Akona'nın sorununa çözüm bulamamıştı. Timbo, Akona ve ailesinin onun ailesine ne kadar kötü davrandıklarını hatırladı. Ancak Timbo gerçekten çok iyi kalpli ve yeminine bağlı bir doktor olduğu için Akona'yı da annesi gibi tedavi etti. Tedavi ederken de Akona'nın ve köydeki diğer bütün insanların hastalıkları sebebinin Akona'nın ve ailesinin kimseye kıyamadığı o kaynaktan çıkan su olduğunu anladı. Moloboların parayla suyu sattığı insanlar, annesi de dahil hasta olmuştu. Su, insanlara mikrop bulaştırmıştı. Bir başka açıdan bakılırsa açgözlü Akona'ya o kimseciklere kıyamadığı su, bir güzel dersini vermişti. Akona sağlığına kavuştuğunda akıllanmıştı. İhtiyacı olan insanlarla kendi elindeki gücü paylaşması gerektiğinin farkına vardı. O günden sonra da bütün köyde yaşayanlara yeni bulduğu temiz su kaynağından kullandırdı. Timbo sayesinde Akona eskisinden çok daha iyi bir insan oldu. Akona, ailesinin bulduğu su kaynağını herkese açtı ve o günden sonra Çad'ın Moyoko köyündeki herkes yaşamına su sıkıntısı çekmeden ve mutlu bir şekilde sürdürdü.

Not: Timbo, Akona, Molobo ve Moyokono Afrika adlarıdır. Çad ise bir çöl ülkesidir. Bağırsak enfeksiyonu ise sudan bulaşan mikroplar yüzünden oluşmuş uzun sürebilen bir hastalıktır.

Bilge Doğa BACINOĞLU

ŞAKA

Hayatım boyunca kendimi aileme kanıtlamaya çalıştım. Sevdiler beni ama beklentileri çok yüksekti. Yıllarca olmayan bir yeteneği ortaya çıkarmaya çalıştılar umutsuzca. Resim, müzik, dans, voleybol vb. kurslara gittim. Ailemin baskısı sırtımdaki taş çuvalı gibiydi. Sırtımda bir taş çuvalı ile piyano çalarken dik oturamıyordum, o ağır taşlarla dans edemiyordum, ellerim kalem tutmuyordu ama ailem beni anlamak yerine beynimdeki o derin çukurun içinde yetenek arıyordu. Önce bir resim yarışmasına katıldım. Açıkçası çizdiğim o karalama kampanyasını ben de beğenmemiştim ama soyut çalışma diye yolladım, derece bile alamamıştım. Ama ailem pes etmedi ve beni başka bir dans yarışmasına sokmuşlardı. Aslında fena gitmiyordum ama sonlara doğru bileğimi burktuğumu hissettim ve durdum, aslında kemiğimi zedelemiştim . Voleybol deseniz, hımmm, o konuya hiç girmeyelim. Bu konuşmayı her gün oyuncak ayım Şaka'ya yaparım. Evet, yanlış duymadınız oyuncak ayımla yeteneksizliğimi konuşuyorum ve ayımın adı Şaka. Ailem daha çok annem beni hep tahta kulis kapılarında neşelendiren ve cesaretlendiren taraf olmuştu. Babam ise o tahtaların gıcırdayan kısımlarının üstünde yürüyüp kaşlarını çatan adam rolündeydi. Evet Şaka, bu gün sana bu konuşmayı yapmamın sebebi çok gergin olmam. Yarın katılmam gereken çok önemli bir müzik yarışması var ve bu benim belki de son şansım. Bunu da kazanamazsam ailemin tepkisi ne olur gerçekten bilemiyorum, sadece çaresizce korkuyorum. Sabah uyandığımda annem ballı süt ile beni uyandırmıştı. Yapmam gereken oturup piyano çalmak kadar basit değildi. Ya ellerim titrerse, kilo aldıysan pantolonum patlarsa, dik duramazsam, kusarsam gibi düşüncelerden alamıyordum kendimi. Ama pes etmedim kendime son bir şans verdim ve şu an sahnedeyim. Piyanonun sinir bozucu tuşları bana bakıyor. Tepemde bir ışık var ve jürileri göremiyorum ve çalmaya başladım bir anda içime bir şeyler indi, midemdeki şeyler ağzıma gelmeye başladı ve o anda on tuşa birden bastım ve kulise gittim babamın öfkeli suratını görmeden yere süt ve stres kustum. Yavaş yavaş ağlamaya başladım ve giderek hızlandım. Bir yandan da babam bağırıyordu, sonra jürilerden biri annemle babamı kenara çekti.

Babam: İnanamıyorum kanuncu Ahmet Yılmaz, kusura bakmayın oğlum genelde böyle şeyler yapmaz.

Ahmet Yılmaz: Anladığım kadarı ile oğlunuz çok isteksiz.

Babam: Yok öyle bir şey sadece heyecan yaptı.

Ahmet Yılmaz: Hayatta herkes kendine şans vermelidir ama ısrar etmemelidir. Herkes her şeyi yapamaz.

Babam bana baktı ve sadece sarıldık. Aslında filmlerdeki gibi hüzünlü değildi çünkü her tarafım istifra içindeydi ama ben çok mutluydum. Aslında ben o gün ailemin bana yüklediği taş çuvalını yere bırakmıştım.

HAYATINA BİR ŞANS VER

Güneş yükselmeye başladığında, saat altı civarı, göz kapakları büzüşürdü. En sevdiği şeylerden biri uyumaktı, çünkü sessizliği severdi. Küçücük evinde yalnızdı, sessizdi. Yataktan kalkar kalmaz tüm angarya işlerini hallederdi. Kahvaltı saydığı bir iki zeytinle geçirdi gününü. Yaptığı en değişik şey arada sırada tıraş olmaktı. Kareli gömleğini ve siyah pantolonunu giymişti, arkası yırtık, agletleri kopuk ayakkabısını birbirine sürterek giydi sonra da paslı kapısını çekti, çiçekleri ayağıyla gölgeye itti. Çiçekleri sevmezdi güneşi. Evinin karşısına geçer, bir iki dakika izlerdi evini. Paslı kapısı, hafif sızdıran tavanı, gıcırdayan yatağını düşünürdü ama mutluydu yine de.

Sevilirdi mahallesinde, sessiz adamdı, hiç konuşmadan elini göğsünün üstüne koyarak selam verirdi. Kendisi gibi sessiz bir işi vardı, kütüphane görevlisiydi. Artık kütüphaneden çok fazla gelir gelmiyordu ama iş bulmak kolay değildi, hem de böyle bir iş. Sessiz, huzurlu oturup gelen geçenin isimini yazdığın ve sadece kitapları düzenlediğin bir ortam. İşe geldiğinde dönen sandalyesine hırkasını asmış, kitapların müzik bölümünü düzenlemeye koyulmuştu, daha çok gençti ve hızlıydı, 19-20 yaşlarındaydı. Hem de nadir bulunan gerçek okuma sevenlerdendi, okulunu tam okuyamamıştı belki ama kitabını okurdu.

En çok da müzik bölümünü severdi. Sessizdi belki ama müziği konuşurdu onun yerine. Babasından ona kalan sadece kanun çalışıydı. Küçükken babasından öğrendiği ne varsa arkadaşlarla rakı balık saatinde çalardı hepsini. Zaman ve hayat okutamamıştı onu, yalnızdı hep. Annesi erken gitmişti, küçük ve daracık dünyasından sonra da sıra babasına… Kütüphanede kahve içen bir grup arkadaş dışında kimsenin olmadığı bir gün kütüphane kulaklığıyla "BIG İN JAPAN" dinlerken bir kitap bulmuştu. Mucizelere orda okuduğu bir cümle sayesinde inanmıştı. Aldı kanununu, üstünü başını düzeltti, kütüphane tuvaletinde saçına baktı temiz mi diye. Şampuanı bitmesin diye kısaydı saçları. Müzik sınavlarını deneyecekti, kendine ilk defa bir şans vermişti. Sınava girdiğinde adını sormuşlardı. Ona: "Ahmet Yılmaz." demişti biraz utangaç bir ses. "Neden girdin bu sınava?" diye sormuşlardı

Ahmet'se "Bir kitapta hayat sana şans vermezse sen hayatında bir şans ver." diye yanıtladı.

Öykü GÜVEN 7A

KORKU

Korku, çoğu insanın önündeki en büyük engeldir. İnsanın başarılarını engelleyen, girişim ruhunu öldüren en kötü duygudur. Korku; yapacağımız herhangi bir işin sonunun kötü olacağını ve zarar göreceğimizi düşünmemize neden olarak bizi monotonlaştırır ya da yaratıcılığımızı öldürür. Çoğu zaman da risk almamızı engeller.

Bir insan güzel şeyler gerçekleştirmek istiyorsa, her şeyden önce korkularını yenmesi gerekir. Korkuyu yenmenin tek yolu da o korkuyla yüzleşmektir. Mesela karanlıktan korkan çok insan vardır. Bu korkunun temelinde insanın bilmediği, görmediği, tanımadığı şeylere karşı kendini koruma içgüdüsü yatar. Özellikle çocuklarda belirgin bir şekilde ortaya çıkan bu korkuyu yenmek için ailenin son derece bilinçli hareket etmesi ve bu durumun bir fobiye dönüşmesini engellemesi gerek.

Elbette yaşadığımız olaylar da bizde çeşitli korkuların oluşmasına neden olur. Bilinçaltımız bu olaylardan etkilenir, dolayısıyla yakamızı bırakmayan, hayatımızı zorlaştıran korkular da ortaya çıkar. Herkesin farklı bir konuda korkusu olabilir: Kimi bir böcekten, kimi kediden, kimi karanlıktan, kimi yükseklikten, kimi ölümden, kimi yalnız kalmaktan, kimi parasızlıktan, kimi hayaletlerden, kimi terk edilmekten korkar. Ama bu korkular bizi tehlikeden korusa da çoğu zaman harekete geçmemizi, üretken olmamızı engeller. Çaresizliğin kaynağı olur. Çeşitli sebeplerle içimizde büyüttüğümüz korkular bizi başarıdan uzak tutar, kendimizi geliştirmemizi engeller. Ancak kendisine güvenen, zafer elde edebileceğine inanan kişi her zaman korkularının üstesinden gelir, onlara yenik düşmez. Korkunun onu esir almasına izin vermez. Aslında yersiz korkular bizim psikolojimizi olumsuz etkilediği gibi hayatımıza da olumsuzluklar katar. Atalarımızın dediği gibi "Sakınan göze çöp batar." sözü yersiz korkunun, kaygının insanı mutsuz edeceğini ve olayları daha karmaşık hale sokabileceğini çok güzel anlatıyor.

Sonuç olarak "Korkunun ecele faydası yoktur." diyerek atalarımız da korkunun tek başına insanı tehlikeden koruyacak bir duygu olmadığını söylüyor. Ne yaparsak yapalım, bizim değiştiremeyeceğimiz bazı durumlar vardır. Bunlar için kaygılanmaya gerek yok. Korkunun bizim yarattığımız bir şey olduğunu bilirsek de kendimizi daha iyi kontrol eder, onun bizi kontrol etmesini engelleriz.

Selin ŞENTÜRK 8A

Ünlü bir düşünürün dediği gibi "Mutlak olan bu evrende mutlak olmayan bazı şeyler vardır, içimize dehşet saçar." Bu söz beni derinden etkiler ve insanı korkutan şeyin bilinmezlik olduğunu gözler önüne serer. Korku, insanı değiştirir. Bazen elimiz ayağımız dolanır, dilimiz tutulur bazen de yüzüne far tutulan bir kedi gibi kalakalırız. "Fobi" olarak adlandırılan ve genellikle hayatımızı işkenceye çeviren bu hayvani refleksimiz yüzünden bazen sahneye çıkamaz bazen de karanlık bir koridordan geçemez oluruz. Çocukken zihnimize nakşedilen "Yemeğini yemezsen, abla gelir, seni ham yapar." , "Taşa oturursan çocuğun olmaz." gibi sözler bizi bazı şeylerden korumak için söylenmiş olsa da büyüdüğümüzde hata yapma korkusuna ya da hurafelerden korkmamıza neden olur. Ergenlikte de -küçük sıralardan itibaren rekabetçi bir dünyanın çarkında- bizi notla değerlendiren sınav sisteminin içinde başarısız olmaktan, düşük not almaktan korkar; sistemin bize kazandırdığı gereksiz heyecan ve paranoya ile hayatımızı çekilmez hale getiririz.

Korkunun insanlar üzerinde fiziksel etkileri de var. İnsanlar korktuklarında kan basınçları artar, damarlar genişler ve eskisinden daha güçlü bir hale gelir. Bu sizin tehlikeden kaçmanızı hatta yeterince dirençliyseniz ona karşı koymanızı sağlar.

Korku kalbin atış hızını artırdığı için doktorlar kalp hastalarının korku filmi izlemesini uygun bulmaz. Ani tepkiler insanda gereksiz kasılmalara yol açtığı için korktuğumuz şeylerden uzak durmamız tavsiye edilir.

Murat VARLIK 8A

100 TURNA KUŞU

100 TURNA KUŞU

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde deve tellal iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, yüz turna kuşuna sahip bir adam yaşarmış. Bu adam şehrinden çok uzak bir mahallede yaşıyormuş. Evinin içinde yüz turna kuşu yaşarmış. Turna kuşunun gücüne inanan bu adam, kuşlarının kılına zarar gelsin istemezmiş. Çünkü Japonya'da yaşayanlar yüz turna kuşunun her biri, yüz yaşına girdiğinde tüm dileklerinin gerçek olacağına inanıyorlarmış. Bu adam dört yaşından beri bu kuşları besliyormuş. Hiçbir zaman yemlerini, sularını eksik etmiyor, tüylerini teker teker tarıyormuş.

İşte o mucize gün gelip çatmış. Turna kuşlarının yüz yaşına girdiği gün o günmüş. Fakat yerine getirilmesi gereken son bir görevi varmış.

Zümrüdüanka'nın yaşadığı Kaf Dağı'na gidip yüz altın tüy alması gerekiyormuş. Bu adam da her bir Japon gibi Anka kuşunun gücünü ve kudretini biliyormuş. Cesaretini toplamış ve çıkmış dağın zirvesine. Saatlerce dolaşmış zirvede ama bir türlü Anka kuşuna ulaşamamış. Dedesinden kalan son hatıra kitabını açmış ve Anka kuşuna ulaşmak için yapılması gerekenleri anlatan bölümü okumuş.

Anka kuşu oraya gelen her misafirinin kendisine eşsiz bir masal anlatmasını istiyormuş. Adam düşünmüş taşınmış, en sonunda kendi hayat hikâyesinin bir masala benzediğini anlamış. Kafdağı'nın zirvesinde saatlerce dolaşarak masalı anlatmış ve Anka kuşu karşısında belirmiş. Anka kuşu eşsiz kanatlarını açmış ve adamı evine götürmüş. Yüz altın tüyü vermiş ve hayatı boyunca dilediği bütün dileklerinin gerçekleşmesini sağlamış. Adamın Zümrüdüanka Kuşu'na anlattığı masal yıllarca okunmuş, dinlenmiş ve hiç kaybolmadan hikâyesini sürdürmüş. İşte adamın dileği de buymuş.

Safiye HACIOĞULLARI &Ceylin ARPACI 5B

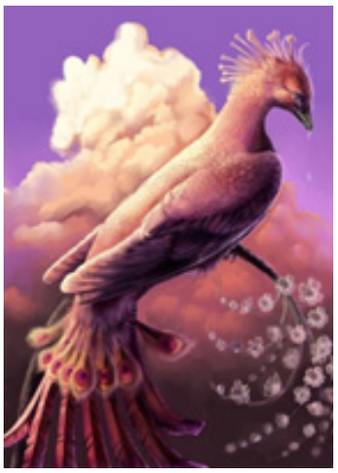

HAYATTAN GERİ KALMAK

Okuma şansımız varken okumazsak hayattan geri kalırız.Okuduğumuz kitabın karakterleri bize bazen ne yaptığımızı, ne yapmadığımızı ve ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir. Kitabı canlı canlı yaşarız. Hatta bazen gözümüz kapanır ama kitabı bırakamayız adeta kitabın içine gireriz. Kitap bazen hayatımıza yansır mı? Bunun cevabını okumayı bir tutku haline getirdikten sonra siz de bulabilirsiniz. Kitap okumak için aklınıza gelebilecek bir sürü neden var. Mesela kitapta insanları tanırsınız, bazen masallar hayal gücünüzü zirveye taşıyıp masal yazmasını sağlar.

Bir gün vaktiniz olursa kitabın yararlarını araştırın. Ben denedim, kitabın yararları düşündüğünüzden çok daha fazla.

Her şeyden uzak ve her düşünceden mahrum kalmamak, en önemlisi hayatı o kısacık zamanı dolu dolu yaşamak için daha bir sürü yol var ama kitap okuyarak başkalarının yaşadıklarını öğrendikçe hayatımız zenginleşir.

Övgü Beste ARSLAN 5B

YALNIZLIK ALGISI

Kemiklerimi gökyüzü döküyor şimdi,
Masada bir kâğıt parçası
Yazıyor yalnızlığımı,
İçimi aydınlatan küçük yıldızlar,
Benim kadar umutlu…
…….

Duvarlarda gri bir duman, is kokusu
Mutlu muyum bilmiyorum
Bu körpe dünyada.
Biliyorum ki ama
Küçük yıldızlar hep yukarıda!

ZEYNEP EYLÜL YAĞCIOĞLU 6B

Mavi Gözlü, Al Kanlı Komutana,

Mevsimlerden bahar olmasına rağmen güneşin hiç parlamadığı, bulutların masmavi olamadığı ülkemde; çaresizlik içinden yükselen sessiz çığlıkları duyar gibiyim…

Kahkahalar eksilmiş, bir karamsarlık var. Ülkemi kara yosunlar sarmış sanki… Özlem var büyük küçük her yürekte. Mutlu günlere, arkamızda görünmeyen kanatlarımızın, yüzümüzde tebessümün olduğu günlere dair…

İnsanlar sokaklarda tedirgin, kendi ülkesinde tutsak. Çocukların gözlerinde bir buğu… Sokaklar yazıyor yalnızlığını duvarlara, sokaklar boş, aynı umutsuz bir kalp gibi…

Çocukların koşması, uçurtma uçurması gerekmez mi sokaklarda? Fakat bir bahar günü için fazla sessiz ülkemin sokakları…
Deniz çekilmiş, sanki birini bekliyor parlamak için.

Yurdumun dört bir yanı işgal altında. Benim ülkemin , benim insanımın gözlerinde görüyorum o özgürlük ateşini. Görüyorum, halkımın bağımsızlık için kaynayan o asil kanını! Sadece bekledikleri kendilerine liderlik edecek mavi gözlü, AL KANLI KOMUTAN…

Günlerden 19 Mayıs… Bandırma Vapuru kalkıyor. Deniz dalgalanıyor aynı bir bayrağın hür sallanması özlemiyle. Vapur'da bir komutan var ve bakıyor geriye mavi gözleriyle… Tarihi yeniden yazmak üzere. Geminin dumanı tütüyor… Yukarıdaki kara bulutları kaldırmak üzere…

Ey Ata'm, sen ki 19 Mayıs 1919' da Samsun'a giderek Türk olmanın ne olduğunu ve ne olması gerektiğini gösterdin tüm dünyaya! Arkanda yoksulluğa rağmen, inanç ve birlik içinde sana inanan bir halk ile TÜRK MİLLETİNİN TARİHİNİ YAZDIN. Gösterdin tüm dünyaya Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihinin, insan olmanın, özgür olmanın tarihi olduğunu… Senin sayende Türkiye CUMHURİYETİ ve Türk milleti hayat buldu. Ata'm sen öyle bir lidersin ki senin eserin, yarının çocukları ve gençlerine emanet.

Toprak al kanla sulandı sonra yükseldi sancağa çıktı. Huzurlu ülkemin üstündeki beyaz bulutlar indi aşağı; ayı yaptı, yıldız gibi parlattı ve 2016, yine bir bahar ayı; güneş pırıl pırıl, bulutlar masmavi, ülkem özgür, senin eserin bugününün genç nesillerine emanet.

Ata'm, bir gün tarih yine 2018'in, 2030'un, 2070'in bir bahar ayını gösterecek ve hâlâ göklerde kırmızı beyaz, al bayrağım; sınıfımda, okulumda, gözümün içinde sen, bize dolu dolu bakan mavi gözlerin ve içinden yansıttığın ışık, yine gençlere emanet bir Türkiye, sıcak bir yurt olacak…

Rahat uyu Geleceğe Bakan Ata'm…

Zeynep Eylül Yağcıoğlu 6B

WE WROTE THESE

FURIOUS DAD

Last night I was walking down the road. I was going to a club with my friends. It was nearly midnight and the weather was nice.

Suddenly I saw my Dad. He was looking angry and he was wearing his pajamas. He seemed he was thinking something weird for me. He shouted at me and said "You shouldn't be here at this time at night!"

Then we went back home. I was punished. I couldn't go out without my family for two months.

Nehir KARAKOCA 5B

UNBELIEVABLE STORY

Last night I was walking down the road. I was going to the forest to camp. It was eight o'clock and the weather was sunny and hot. I was with my friend, Yiğit.

Suddenly I saw a chupacabra.It was like a skeleton. It was very scary. It started to run after me. I ran for two hours in the forest.

Then we took a stick and threw it to it. We started to run as fast as the Flash because we were so scared. When we went home, we told the story to our parents but they didn't believe us.

Ömer NEMLİ 5A

WE WROTE THESE

THIEF' S ADVENTURE

Last night I was walking down the street with my heavy money bag. I stole the money because I am a thief. Last night around eleven I was running to my house because I was afraid of the police.

Suddenly I saw a blue thing but I couldn't understand what it was, because the weather was foggy. I started to run through it. All of a sudden, I realised that he was a policeman. He ran after me for a long time.

Then, finally I arrived to my house. I got in. It was my worst day because the police was about to catch me.

Uluç Kaan ERİŞ 5A

CARELESS DRIVER

Last night I was walking down the road because I wanted to stay at my friend's house. I was with my parents.It was eight o'clock and the weather was warm.

Suddenly I saw a car coming towards us. I remembered the driver. He was so familiar but I couldn't find it out. He was wearing a t-shirt. All of a sudden, he was so close to us.

Then we ran out of the road. The man realised us at the end and stopped. He told us that he forgot to put on his glasses. He was so sorry. At the end I remembered the man. He was my friend's father. We went home together.

Ayberk DANIŞMAN 5B

WE WROTE THESE

LUNA

Once upon a time, there lived a little girl called Luna. She was a very beautiful girl with blond hair and green eyes. She lived in a little house in a village called Redhill. She dreamed to be a painter and she always practiced. But that was not enough. She needed a more professional teaching. So she went on the road to find a good art teacher.

On the first day of her journey she arrived in a forest. There,she found a very good dressed man. He looked rich. He said:

-Hello little girl. What made you come in this forest?

She answered:

-I am Luna and I am looking for a good art teacher. I want to be a painter.

He smiled:

-Oh wow! What a sweet girl! I can be your teacher. Trust me, I am very good at art and I have many types of paint and brushes.

She was very happy and she accepted. So she followed him and arrived to a very very big house. A man with dirty clothes made her enter. She was a little surprised. The man was very rich, how could he have such a poor man as servant? She tried not to think about it and continued following him. She arrived to a very big room. The man made her enter. Then he left. Soon, she was hungry but her food in her bag that was in the entrance. She opened the door. She tried again. It was locked! She pushed and pushed but no: it was locked. She called for help but nobody came. Luna started to cry. The man entered and laughed:

-Now you are going to stay in this room for the rest of your life and paint very beautiful paintings for me! I will be rich!

Luna started to paint. And she painted and painted and painted… Then, the servant arrived and said that dinner was ready. The man went to eat and Luna started to plan how to get out. But before she could think the servant arrived and locked the door again. He said:

-Hey little girl! I am very sorry. I am just here to get money! That man is very guilty! By the way, I can teach you painting and drawing.

So he started his first lesson. Soon, the man started to look for the servant. At that time the servant was taking Luna out from a secret passage. So they escaped. The man started to shout:

-Noooooooooo! Little girl, I am going to find you!

They ran and ran in the forest and they arrived to Luna's house. Luna asked:

-What is your name?

-My name is Tony. I can be your servant and leave that man forever.

-Of course you can! You can also teach me to paint!

So they started the lessons. After some years Luna became a very good painter. She and Tony were very happy. Luna had learned something: " Sometimes poor people can be better than rich people."

Safiye HACIOĞULLARI 5B

WE WROTE THESE

A LESSON

Once upon a time there was a little girl named Gamze. Gamze lived in a secret beach house which had a magical garden. It was Friday morning and Gamze lost her i-pad.She was so sad because she hadn't finished her homework. Next day,she looked around to find her i-pad.Then she remembered to look in their garden because her little brother love to hide things in the garden. She followed and watched him carefully. He hid her i-pad under the singing flowers. Now, she was happy because she found her i-pad.

Next day, she thought that ''I have to give a lesson to my brother so that he understands how it feels to lose something important. That night she hid his teddy bear which and he couldn't sleep without. He looked everywhere. After an hour he started to cry. Gamze called her brother and asked how he felt after he lost his teddy bear. She explained the truth and gave him his teddy bear. Finally her brother understood his mistake and promised her to never hide her things again. They kissed and hugged each other. Because they were the best brother and sister in the world ever.

Deniz TANINMIŞ 5C

BESTIVAL

Bestival is a festival which is in England and it is on 10th and 12nd September. Young people and teenagers prefer to go to Bestival. In 2016, Odesza, Grimes, Jamie xx, Porter Robinson and Daughterwill be there joining the festival. Last summer there were Florencet The Machine and Nas performing III matic. Other performers included Flume, Caribau, SBTRKT, Flosstrodomus and Jamie xx. In that festival there are Hip Hop and Rock and Roll music. Young people, teenagers and tourists go to Bestival because they love summer and they say goodbye to summer and also say hello to winter with this beautiful festival…

Melike YÜKSEL 6C

WE WROTE THESE

JANGO THE RABBIT

Once upon a time there was a little rabbit called Jango. Jango loved carrots. Jango lived in a little house. He always goes to a little carrot field.

Jango always eats carrots from that field. The farmer of that field does not know this robbery every day. The farmer's name was Dooku. Jango loved sleeping as well. The program of his day was sleeping and eating. Rarely, he goes to the woods and he walks. Jango had a grandfather. His name was Boba. In the past Boba and Dooku were great friends. They always meet and Dooku gave it carrots and some lettuce.

The next day Jango woke up and he went to Dooku's field. Dooku was a lonely man and he lived in a big house. When Jango went to the field he was excited because there are many carrots than before. Jango ran and started to eat the carrots.

Ten minutes later Dooku woke up and saw Jango eating his carrots. He of course understood that the rabbit was from Boba's family. He was very sad and surprised. When Jango turned back to his home Dooku went to Boba's home. When Boba saw him he was so happy.

Dooku told what he saw this morning. Boba felt very sad and humiliated. They organized a plan.

The next day Boba went to Jango's home. When he was there he got Jango's favourite carrot crusher. When Boba left Jango couldn't find his carrot crusher and he began to cry. Boba gave to carrot crusher to Dooku. The next day Jango went to Dooku's field. He saw Dooku in the garden putting order tons of carrot juice with Jango's carrot crusher. When Jango saw his carrot crusher he ran and tried to get it. But he was caught to Dooku. Then Dooku said: Do not get anybody's stuff without permission!

And he gave the carrot crusher back. Then Jango never got someone's stuff without permission.

Batu Alp GÜRSOY 5A

WE WROTE THESE

SOUTH BY SOUTHWEST MUSIC FESTIVAL

South by Southwest is an annual set of interactive media, film and music festivals and conferences which take place in Austin, Texas, USA, in March. It began in 1987 in Austin Convention Centre.) The three parts are organised independently and the start and ending dates vary. It is one of the biggest festivals of US.It lasts four days and over 2000 singers and bands perform at more than 90 places. South by Southwest is the largest music festival of its kind in the world. SXSW film and interactive events has grown up every year.

SXSW Film Conference lasts five days of sessions.The SXSW Film Festival lasts 9 days. The SXSW Film Awards take place on the last day of the Film Conference .Awarded films are chosen by the Feature and Short Film juries. In 2015, SXSW Film Festival programmed 150 features and 106 short films. People all over the world participates in these festivals, events, shows and conferences.

SXSW Interactive is focused on emerging technology. It is a proper place for new ideas and creative technologies. The festival includes a trade show, speakers,.

SXSW is the highest reserve producing event for the Austin economy with an estimated economic effect of $190.3 million in 2012 increasing to $218 million in 2013 Two creators of South by Southwest created two similar festivals in 1995. North by Northwest and North by Northeast.

Nil BOZDOĞAN 6C

WE WROTE THESE

LOLLAPALOOZA FESTIVAL

Lollapalooza Festival is a popular music festival that is held every year since 1991. This festival features different alternative Rock, Heavy Metal, Punk Rock, Hip Hop and EDM bands and artists, dance and comedy performances. The location for the festival changes every year depending on the weather and the population of the location. For example, last year the festival was held in Berlin, Germany (at the Tempelhof Airport) and this year it will be in Bogota, Colombia (at the Simon Bouliveard Park). Lollapalooza Festival will celebrate its 25th anniversary this year, that's why people are expecting the celebrations to be much bigger compared to previous years. Besides the beauty of the locations, the festival features famous names that everyone loves, just like the Smashing Pumpkins, Muse, Arctic Monkeys, Kings of Leon, Foo Fighters, Coldplay, Lady Gaga, Calvin Harris etc. People all around the world who love Lollapalooza Festival try to buy tickets for the festival as fast as they can, because the tickets can be sold out very quickly. Sometimes they can even be sold out in 10 to 20 minutes ! If you want to go to the festival, be as fast as you can and have fun ! But I should remind you that the tickets are a bit expensive, they can cost you 150 dollars if you are looking for a normal one, but if you want to buy a VIP ticket, you must save up to 500 dollars Good luck !

Alvin ÖZHEKİM 6C

WE WROTE THESE

THE UNICORN WITCH SCHOOL

Hi! I'm Olivia and I woke up to a special day! It was the first day of school, my witch school. My mom is a witch so I'm a witch, too. I got my witch powers when I was twelve. Now, I'm sixteen. Sixteen is the age when witches start the witch school. I'm so excited because finally I can develop my powers. I really want to be a good witch like my mum, she is so strong. I have always been a good student in my school life. I think I can do this. My mum and I got some clothes for school, they are like uniforms. A big hat (I got purple one because it's my favorite), and gloves. My mom gave her broom to me and I got something like a cape but it's not a cape, I'm not a heroine.

I got ready and my mom took me to school.The school was so big. There were only about a hundred students, not that many. In my class we were just fifteen. I was so shy. There was a girl called Vanessa and she was looking good and she has already had some friends around her. Next to me, there was a girl called Angel. She was pretty and confident. She said hello to me and we met. She was a friendly girl, we were talking each other when the teacher came in.

Our teacher was a UNICORN! I was shocked because I was thinking that unicorns are cute but unreal. I was pretty scared because my teacher was a horse, a talking one! I was happy to see that I was not the one who was shocked. Angel didn't talk until the end of the school day. Our unicorn teacher's name was Diana. Actually, she was pretty. First, she taught us to fly with our brooms and how to control it. It was harder than it seemed. I fell down and everyone laughed at me, it was so embarrassing. Not whole class did it well but Vanessa did it so pretty well. She was a pro at that broom thing.

In other classes we talked about being a witch and how to hide it. I knew some things about this from my mum. She always wears a wig. It's curly and brown. My teacher said that we're too young for wigs. When I am 18, I am going to have a wig. I love my hair but wig could be so cool. We went to lunch. I packed up mine at home so I didn't get from it the school. To be honest, school food is gross. While I was eating my sand-witch, got it? SandWITCH) I talked to the others, they were pretty nice but I didn't dare to talk with Vanessa because she was the popular girl, you know.

I came back to home, I practiced about that broom thing because I was terrible. I was thinking that I should give up but thank God my mum always helps me. The second day I did that broom thing well and the teacher gave me positive feedback. And that day Vanessa was jealous of me (She is still). She did lots of bad stuff to me but I didn't do anything to her.

Then it was December 24. It was snowing outside beautifully and we had a test that day. We take exams but not like the ones you are do. We study how to make poisons, how to fly, how to use magic. That day, we were taking a test about using magic. I worked so hard for this test. I made dinner with my magic last night. It was not the best food ever but good enough. Also, I made the piano play without someone. It was cool for me but not for a human. I got ready for school.

WE WROTE THESE

THE UNICORN WITCH SCHOOL

When I came to our class I realized that Vanessa was looking so bad to me. I ignored her and took off my gloves and take my moisturizer (it is not exactly a moisturizer, it is a potion that helps to control when you are making magical things). When I was pouring it into my hand, saw Angel talking to her. I forgot about the moisturizer stuff. The class was about to start. I used that moisturizer and my hands turned red. They started to hurt and I freaked out. Vanessa was looking worried about it and I saw that she was coming next to me.

She said, "I know what it is, I can help you." She took a dragon and burnt my hand so bad. I screamed but she closed my mouth. Angel was outside, I am sure she didn't hear me. I was about to cry, my hands were hurting and I had a test like, in 10 minutes. Angel finally came and I slowly showed her my hands. Her eyes got bigger and she got something from her cupboard. She said that will get make it better but while she's putting that potion on, my hands were hurting SO MUCH.

I closed my eyes and she said 'Look!' with happiness. I couldn't believe it but my hands are now just red, not burnt or anything. I said to myself, I can do it! And I saw that Vanessa burnt her hands while she was burning mine with her best friend's dragon.

The test had just started, I did well. I had a dead fish and I made him alive again. My teacher looked impressed. I was wondering if Vanessa will do well or not… Vanessa was trying to make a potion with moving things. She was doing pretty well until she dropped one of her potion bottles. That means no point. She was very upset.

When I was going home that day I was so tired. Angel came to my house at 7 p.m. I was pretty excited, too. I heard someone's steps like running and I turned my back, there was Vanessa. She apologized to me. It was not something like just apologizing and boom, everything is gone but I forgave her because I could see that she was really sorry and I didn't want to make her sadder so I said okay to her. I decided to tell that to Angel, may she won't be angry that much.

Angel came to my house and while we were talking, I told that to her.

She said "I won't forgive her, I would kill her."

I said, "No.. That's too much." We laughed and the day ended up.

The other day Vanessa came to us and say sorry, and gave us some chocolate. I think it is a cute way to say sorry and I think Angel was not looking mad while eating those chocolates!

Sezi HASİN 7A

WE WROTE THESE

SCARLETT AND MARK

Scarlett ties her hair up and checks her clock. She realizes that the lesson will finish in two minutes. She puts her books in her bag and suddenly feels weird. She first thinks that she feels that way because she feels tired because of her leukemia. But then she remembers this feeling. It's because she was about to telepathize with Mark. It wasn't leukemia, it was Mark. Her head starts aching. She hears his voice in her head,"Scarlett, can you hear me? I have to tell you something really important. We should talk today. So I'll take you to an ice cream shop after school. Is it okay for you?" he said nervously."Yaaaaay, i love ice-cream! I love you, too. I'll be waiting for you in maths class." she said quickly because her head was still hurting. After the lesson finishes, while Scarlett was playing with her blonde hair, Mark comes in. He hugs his best friend Scarlett and asks,"Are you ready? I'm going to buy you the biggest ice-cream. Let's go!" After Mark says this Scarlett claps her hands and follows him with a big, beautiful smile on her face until they come to the car. Mark drives about twenty minutes. They talk about what they did today. Scarlett tells Mark that she's worrying about her leukemia. Mark holds her hand and tells her not to worry because he'll always be there for her. When they finally come to the ice cream shop, Scarlett jumps out of the car and orders the biggest chocolate ice cream to herself and Mark. They eat them quickly and Scarlett hugs him for the ice-cream. They decide to go back to home and Mark starts telling that important thing. "I have no idea how to tell you this. You are the best thing in my life. Scarlett, I, I…." He can't finish his sentence because they get hit by a truck.

When Mark opens his eyes in a hospital room, he remembers about the accident. He is okay but he has no idea what happened to Scarlett. He gets out of the room and starts shouting."Scarleeeeett, where are you?" He starts crying and tries to find her by looking at each room. When he finally finds her in a room, he tries to understand if she's alive. He sees her heart beats on the screen and they are so close to be a line. She is about to die. Mark can't stop crying. She sits next to her body, holds her hands and kisses her on the cheek."I'm so sorry Scarlett. I love you so much, you are the only person I share my everything with. You are my everything. You are a sister, a lover, a best friend to me… It's my fault. I was going to tell you that I love you and I ruined everything. You can't die, if you do, I'll die, too. Our memories are unforgettable. You were there for me when no one else was. Please, just please stay with me." His tear falls down to Scarlett's face and suddenly he hears alarms and doctors come in. They try to keep Scarlett alive. He thinks that it is because of the accident. But it is leukemia. She is about to die because of her leukemia. Mark stays in her room all night. She is still alive. Mark watches her innocence for two hours, then he falls asleep.

Scarlett slaps Mark for a hundred times. "Mark! You are a lazy child. Why are you still sleeping? We are late for school. We're not going to school today but anyway, wake up." Mark opens his eyes slowly and when he sees Scarlett, he immediately hugs her. "Oh my god Scarlett! You are alive. I was worried about you so much. I love you. Please don't leave me alone in a hospital room, again. And you are not delaying your leukemia treatment again!"Scarlett nods her head and smiles to him. After that day, Scarlett never delays her leukemia treatments and she gets better, they get married and have cute, little twins called Lucy and Luke. They live happily ever after…

Bade PEKUYSAL 7B

WE WROTE THESE

HEROINE

A few people have super powers in the world. Some people decided to be bad and some of them decided to be good. Every country has heroes, heroines and bad guys. Good guys don't tell their secrets to anybody. Veronica was America's heroine. She was a fifteen-year-old girl. She lived in Washington. People called her the 'Flash', because she could fly really fast. She wanted a normal life, but she had to save her country from Bad-Man Josh and his wife Robin. They were the worst bad guys in the whole world, so she had a really hard job.

Veronica was trying to do her homework when she heard screams out her window. She sighed. It was impossible for her to do all the things on the same day. Homework, exams, helping mother, saving the country… She got her mask from her cupboard and she flew out of her window.

She saw Bad-man Josh when he was trying to freeze a big building with people in it. And of course, his wife Robin was with him, too. She put lots of people in a big bubble with her super powers and she was rolling them on the whole street. They were both flying and laughing. Veronica got really angry. She flew higher and she thought what she could do. When she came up with an idea, she flew down.

People screamed her nickname when they saw her. Bad-man Josh and Robin recognized her and they turned to Veronica. They got angry a little bit because that girl could stop them. She always stops them. Veronica took the sunrays with her powers and put them on that half-frozen building. All the ice melted in a few minutes. People started screaming and thanking the 'Flash'.

Bad-man Josh couldn't do anything to stop this, so he decided to help his wife. He could help her carry the big bubble. They took the bubble up and they swung them to left and right, left and right. Veronica used all her powers to stop them but they were stronger than her. At last she gave up and she watched as they tormented people.

She understood that she was too weak to challenge adults, so she decided to find the retired heroes and heroines of America. When she got home she opened her computer and searched for them. She found a few names but she only knew one of these names. Obama. She went to the White House by a taxi to see Obama but of course bodyguards didn't give her permission to see him. Veronica insisted a lot but they didn't listen to her. She almost told them why she wanted to see him but she stopped herself. At last she decided to go but she heard some voices and she looked to the stairs It was Obama with his bodyguards. She looked at the bodyguards who didn't give permission to her. They were looking somewhere else. So Veronica ran to Obama. Bodyguards caught her, but Obama had already seen her. He stopped them and asked what was happening. Veronica told him that she wanted to talk with him alone and he approved it.

When they went to Obama's office, she told him everything that she had prepared before she went there. He was thinking about something when she finished talking. After a few minutes he decided to help her. First they practiced with their powers, because Obama hadn't used his super powers for years. He tried for 2 hours and after that he could use his super powers like in old times. And after that they made different plans for every possible situation. When she got out of

WE WROTE THESE

THE UNICORN WITCH SCHOOL

White House, it was half past ten. She told her parents that she would be with her friends because they didn't know her secret, either.

After two days, Bad-man Josh and Robin came to the country again. This time they combined their forces and made a fake earthquake together. Veronica and Obama found each other in the sky. They looked down. All the country was shaking. They thought what could they do, because they didn't make any plans for a fake earthquake. Veronica knew that big plastic things could block super powers, but she always found metal too heavy. She suggested finding big plastic things around them, but Obama didn't like this idea. He had a different one – to freeze them, so they couldn't use their powers. They fought a little bit and they decided to do their ideas on their own.

Veronica found some plastic trashes but she couldn't carry them and Obama tried to freeze them but he wasn't that good, so he couldn't freeze them. And he decided to help Veronica. He found her when she was trying to carry trash. He used his powers and they carried that trash easily. They found three more pieces of plastic trashes on the way when they were flying and they went onto Bad-man Josh and Robin. They dropped the trash from the sky and they blocked Bad-man Josh and Robin's way. The fake earthquake stopped all of a sudden. The people cheered to 'Flash' and 'Brain'. Veronica and Obama got the bad guys and put them in jail.

Veronica and Obama did a really good job. They thanked each other. They become best mates after that day and they became best friends...

Lara Çınar 7A

Places We've Been

Last year, I visited Machu Picchu. It is an old, ancient Inca city. This place is one of the 7 wonders of the world. Machu Picchu has a ladder system with more than 200 ladders. It is very difficult to go to Machu Picchu. First, we went to Cusco and then we went to Machu Picchu by bus. We stayed in a hotel. The hotel was near Machu Picchu. Machu Picchu is the most touristic place in South America and 2000 people visit it every day. It is very interesting for me because nobody knows who built this place and it is very mysterious.

Burak METİN 5B

We went to Ephesus. It was very interesting and mysterious. Androcles built it. Androcles was the son of the King of Athena. His name was Kodros. It is in Selçuk. Selçuk is near Izmir. It has many different things. For example, there is a big fight arena there. The fighters fought the lions and each other in the past. I think it is a very mysterious place because it is very ancient and it has many different sculptures and buildings. I went there with my uncle and it was so much fun.

Arda KAHRAMAN 5A

STRANGE LAWS

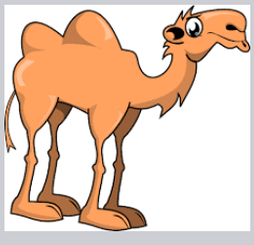

Here's a collection of strange laws that can date back very far in the USA. Most of these laws remain in the books today, even if rarely enforced.

- In Tennessee, it is against the law to drive a car while sleeping.
- In North Carolina, it is against the law for a rabbit to race down the street.
- The law states that more than 3000 sheep cannot be herded down Hollywood Blvd. at any one time.
- In North Carolina, it is against the law for dogs and cats to fight.
- In Kentucky, it's the law that a person must take a bath once a year.
- In Utah, birds have the right of way on any public highway.
- In Ohio, one must have a license to keep a bear.
- In West Virginia, only babies can ride in a baby carriage.
- In New York, it is against the law for a blind person to drive an automobile.
- In Georgia, it is against the law to slap a man on the back or front.
- In Miami, it is forbidden to imitate an animal.
- It is against the law to mispronounce the name of the State of Arkansas in that State.
- In Galveston, Texas, it is illegal to have a camel run loose in the street!

Sedef YURDAKUL 6B

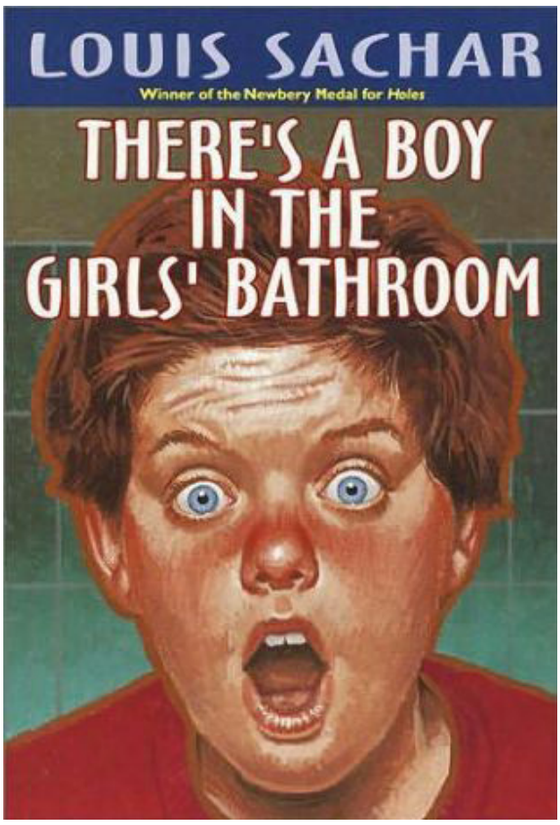

There's a Boy in the Girls' Bathroom- Character Analysis

I think Bradley is not a bad person. He just needs some advice. If he doesn't do his homework, he can't learn. And he needs to learn something to pass his classes. He should do his homework and practice more. Also, he needs to listen to the teacher to be able to do his homework. What the teacher says is so important. He should listen to the teacher and take notes. If he does these things, he will be more successful in school. If he wants to have more friends, he needs to be more polite to other kids. When he kicks somebody, nobody is going to like him. He needs to be polite to girls, too. Everybody likes polite people. Lastly, I think the most important thing is he mustn't tell lies to Mrs. Ebbel or his dad or his mom or Miss Davis.

Güneş ÖZEN 6B

Bradley is the worst kid in school. He needs advice about becoming a better person. With this advice, I believe he can become a better person than he is. First of all, Bradley isn't studying at all. He should start doing homework immediately and study very hard for the exams. Second, he is so rude. People don't like rude people. He must be polite to his teachers, friends and family. And, one of the worst things about Bradley is that he is a liar. He lies about everything, and to everybody. He lies to his mom and dad, his teacher and the counselor. He doesn't care. Lying is a very bad thing so he shouldn't lie. If Bradley started doing these things, he would become a better person. Maybe his actions are bad but in fact he is a good person.

Serpil Rana ÖZHEKİM 6A

7A/B Almanca Sınfı

Unsere Schüler der 7. Klasse aus dem Fach Deutsch haben einen Kurzfilm zum Projekt “Wir machen einen Film” , gedreht.

7. Sınıf öğrencilerimiz Almanca Dersinde “Bir Film Çekiyoruz” adlı Proje çalışmasında Almanca dilinde kendi kısa filmlerini çektiler.

6A/B/C Almanca Sınfı

Mit unseren Schülern der 6. Klasse aus dem Fach Deutsch haben wir Bahnhofdurchsagen gefestigt und selber anhand von Beispielen durchgeführt.

6. Sınıf Öğrencileri ile Almanca Dilinde Tren istasyonların da ki anonslara çalıştık, ve ders içi etkinlikler ile öğrendiklerini uygulayarak pekiştirdi.

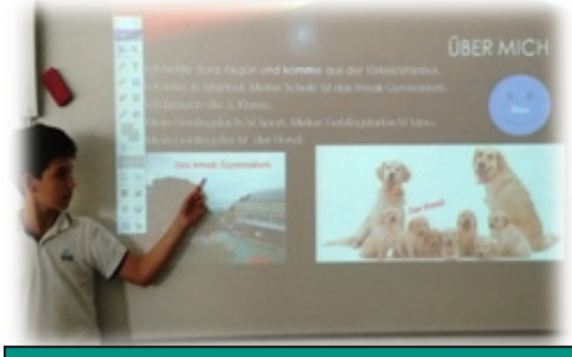

5 A/B/C Almanca Sınfı

In den 5. Klassen haben wir im Fach Deutsch einen Präsentatsionstag verwirklicht. Unsere Schüler haben bei diesem Vortrag ihre Fertigkeiten und Fähigkeiten in Deutsch wiedergegeben.

Bu Yıl 5. Sınıflar ile Almanca Sunum günü gerçekleştirdik.

Die Gewinnerin:
“Nehir Nil Soy”
5c Sınıfından öğrencimiz Nehir Nil Soy bu sene Türkiye genelinde yapılan Almanca “Afiş Yarışmasında” bizlere yaşattığı gururu ve sevincini birlikte paylaştık. Kültürlerarası iletişim konulu yarışmada ortaokul kategorisinde birincilik ödülünü kazandı. Öğrencimizi kutluyoruz.

Comment te-sens- tu aujourd'hui ?

J'ai sommeil.
Je veux dormir.
A bientôt.

Elle s'appelle Berfin. Elle parle français. Elle est très travailleuse. Elle est très sérieuse.

Nous sommes jumeaux
Nous sommes contentes.

Oh la la la,
je suis vraiment surprise !!! sommes

Heureux-heureuse / Fâché – fâchée /
Content-contente

Fatigué – fatiguée / Surpris-surprise /
Pensif-pensive /

Triste- je pleure / J'ai peur - J 'ai soif -
J 'ai sommeil- J 'ai froid - J'ai chaud.

Je me sens- tu te sens- Il / Elle / On se sent / Nous nous sentons / Vous vous sentez /
Ils-Elles se sentent

Teog sonrası "Nasıl Hissediyoruz?" konulu dersimizde sekinci sınıf öğrencilerimizle çok eğlendik.

"Je me sens"' kalıbını kullanarak. Farklı ruh hallerini yüz mimiklerimizle canlandırdık.

Güzel enerjileri için teşekkürler.

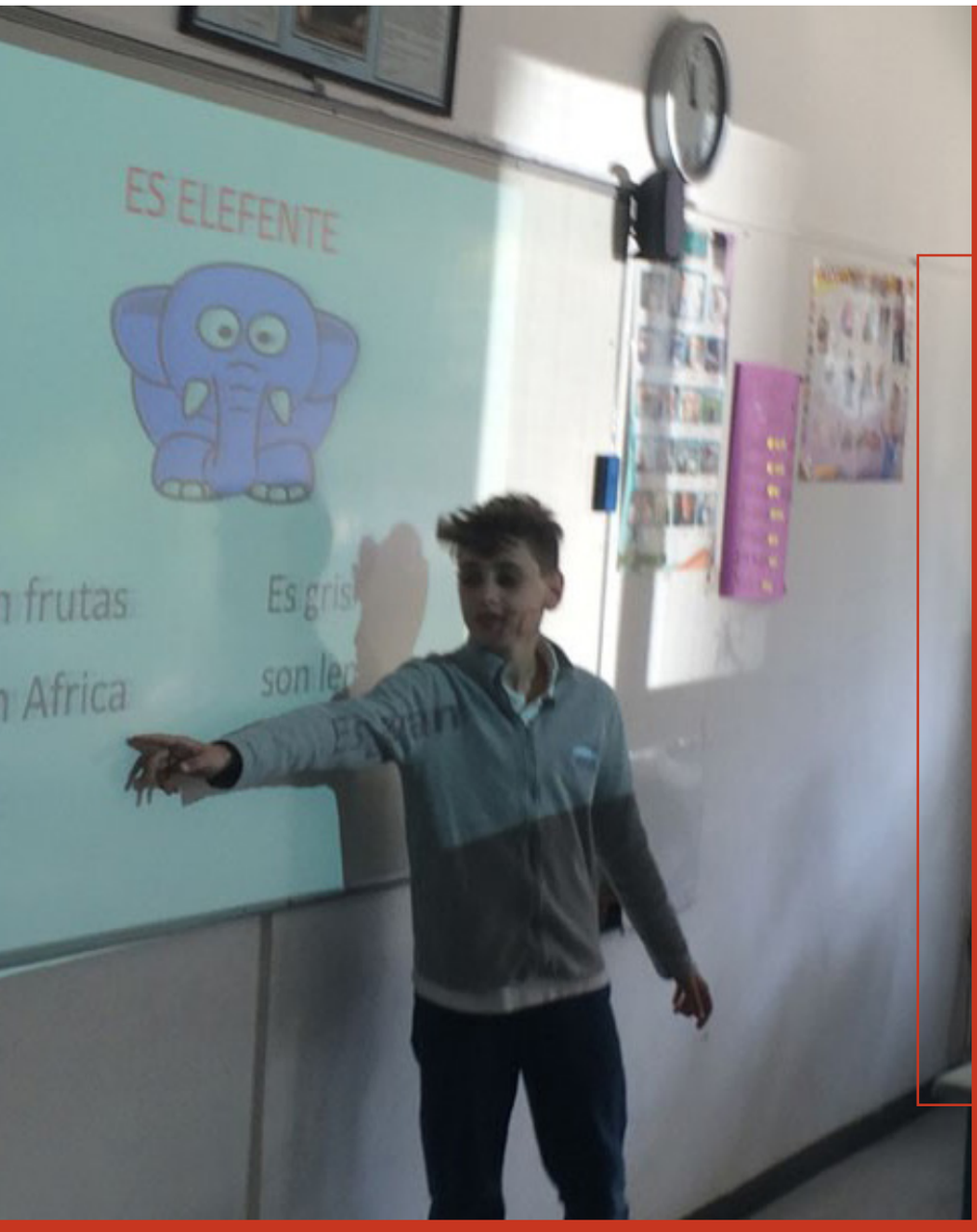

Como Grado 5 , elegimos un tema y presentamos a nuestros padres. Fue muy divertido y nuestros padres les gustan mucho las presentaciones. Presentamos muchos temas; animales, colores, paises, profesiones, objetos de clase, numeros, etc.. Gracias a nuestros padres para que vinieron a vernos. Hasta el año próximo.

CLASE DE ESPAÑOL GRADO 5

NUESTRAS PRESENTACIONES

ÜLKEMAKET

Irmak Okulları Modern Diller Bölümü tarafından bu yıl ilk defa organize edilen "ÜLKEMAKET" yarışmasına tüm Türkiye'den toplam 302 maketle katılım sağlandı. Öğrencilerin yaratıcılıklarını dilleriyle birleştirdikleri bu yarışmanın konusu var olan bir ülkenin ya da hayal ettikleri bir ülkenin maketini yapmak ve öğrendiği ikinci yabancı dille (Almanca-İspanyolca veyaF ransızca) 3 dakikalık bir vidoo sunumu yapmaktı. 19 Şubat Cuma günü gerçekleşen ödül törenine dereceye giren tüm okullar katıldı. Irmak Okulları öğrencilerinin de Salsa Dansları ve Klasik Orkestrayla destek verdiği tören sonunda yarışmanın gelenekselleştirilmesine karar verildi. Dereceye giren tüm maketler sergilendi.

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr